

KARLS

2
2025/2026

REDAKCIA

OBSAH

Karis - the school magazine časopis Bilingválneho gymnázia Milana Hodžu v Sučanoch

Ročník pätnásty, číslo prvé
(september/október/november)
náklad 200 kusov

Šéfredaktorka:

Sára Fukasová

Zodpovedný pedagóg:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.

Zástupkyňa šéfredaktorky:

Vanessa Šuleková

Redaktorka:

Nina (Shani) Gerháťová

Grafika:

Alžbeta Hlaváčková, Paulína Ščecinová, Zuzana (Ash) Hadzimová, Kristína Babčaníková

Korektúra:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.,

Mgr. Jana Fukasová

Ilustrácie:

Michaela Kretová, Júlia Várošová, Ivana (Silly) Hadzimová, Livia Vavreková

Prispievatelia v tomto čísle:

Phillip Angelov, Tereza Danko, Jerguš Gálik, Marko Grom, Laura Gromová, Lucia Harvancová, Šimon Janovec, Nikoleta Kuráková, Michal Libiň, Mário Púček, Evelyn Púčková, Sára Hana Slaninová, Paulína Ščecinová, Šárka Štupáková, Samuel Valiašek, Klára Vavříková, Sára Vavříková

Editoriál	3
Sučianska reportáž	4
Ako sa (ne)robí Karis?	7
Rozhovor s našou influencerkou	11
Ešte sme neboli v Karise	15
Teacher's diary	21
Playlist of my life	24
Súboj Kamposovcov	27
Jednou nohou na GBAS-e, druhou v 3D atlase	31
GBAS-áčky o turistike	35
P. Gálik o vlastnej tvorbe umenia	39
Súrodenecká anketa	42
Absolventská štatistika	46
GBAS wrapped	53
Eco news	58
ŠULFUK kvíz	60
Orol Sučiansky	62
100 GBAS-ákov	67

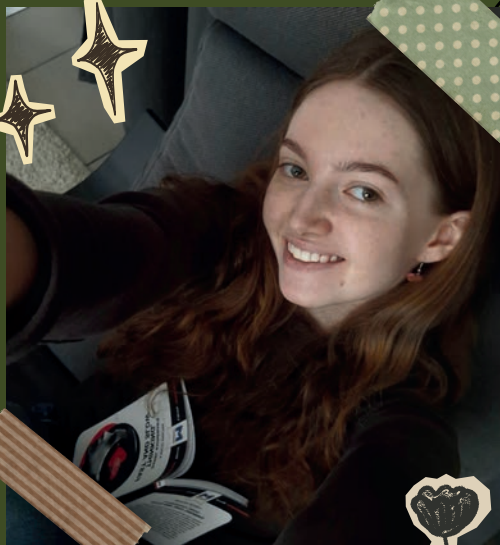
Tlač: Alfa print, s.r.o. Martin

Editoriál

Mám rada miesta, kde sa slová predbiehajú a prekrikujú. Každé z nich túži byť prečítané. Slová, ktoré ti cho vyslovujú ťarchu reality, slová, ktoré chcú vykúzlíť úsmev, alebo aspoň jeho náznak. Slová, ktoré vyslovia toľko, hoc sú nemé, slová, ktoré zažnú žiarovku idey, či otvoria dvere, ktoré sme doteraz nevideli. Slová.

Jeden príbeh, koľko slov...? Zopár a či milión? Za každým slovom je človek, za každým človekom príbeh. Príbeh poskladaný tak komplexne, že každý dielik, dokonca aj ten najmenší, má vlastný význam, hodnotu a úlohu. Mňa práve tieto najmenšie dieliky najviac fascinujú. Sú to nenápadné momenty, tiché radosti a zrnká každodennosti, ktoré nám dochucujú zaneprázdnené dni. Sú presne také, ako slová - nemé a tiché, no povzbudivé a silné, bez ktorých by bol život ako kurací vývar bez kosti. Sú to malé fragmenty a útržky, ktoré nám pošepky formujú dni, po špičkách menia svet. Občas nám ponúknu múdrosti hodné zlata, a občas to nie sú úplne priekopnícke životné lekcie, ktoré by sme si vytesali do kameňa, ale veď aj také treba. Aj toto vydanie je ako taký pravý kurací vývar s tou „najkostivejšou“ kosťou. Stránky tohto Karisu zachytávajú príbehy, momenty, radosti aj starosti GBAS-áckych duší, v ktorých sa aj vy sami možno nájdete. Zachytávajú maličkosti, ktoré prezradia viac než veľké texty, ktoré nám vkladajú múdrosť do vrečka. Tak smelo otvorte všetky kešene, a nechajte sa uniešť múdrymi, či milými riadkami Karisu :).

Sára Fukasová, IV.B

Aké múdrosti som sa naučila z posledných týždňov ja?

- neodkladaj nahlasovanie obedov na poslednú chvíľu, inak za to zaplatíš namosúrenými muzikantmi v žalúdku
- mať posledné slovo striebro, mať predposledné slovo zlato
- derivácia $\ln(x)$ je $1/x$
(toto si do kameňa radšej nechám vytesať)
- one step at a time
- kto sa pýta, ten má dvakrát viac otázok ako predtým
- mala by som prestať ignorovať moju rozlepenú čížmu, ak chcem povedať zbohom mokrému ponožkám

Čo si o nás myslia Sučanci?

Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, ako nás vnímajú práve tí ľudia, okolo ktorých prechádzame každý deň bez toho, aby sme o nich niečo vedeli? Ľudia, ktorí nás potichu sledujú rásť a počujú nás každé piatkové ráno, keď sa ovešajú taškami teperíme do školy v sprievode hlučných plastových koliesok kufra? Táto záhada bola vyriešená v deň, keď sme sa obyvatelov Sučian spýtali otázku, ktorá nás trápi od nepamäti: „Ako vnímate GBAS-ákov?“

Našu zdĺhavú cestu sme začali u pani cukrárky. Vôňa cukrových dobrot v tomto podniku je určite známa mnohým študentom, ktorí práve tu trávia svoj voľný čas. Pani cukrárka nás hneď spoznala ako študentov gymnázia. Tvrdí, že študenti jej neprekážajú, hlavne keď jej robíme tržbu. Mnohí však nevedia, že táto pani nám dodáva koláče priamo na našu Garden party.

Ďalšou zastávkou bola Orea, ktorá je samozrejmom voľbou každého hladného študenta. Prvý dojem nás však zaskočil, keďže nás privítala celkom rázna pani.

„Chodia ku vám naši študenti často?“

„Nie, nechodia.“

Táto odpoveď bola prekvapivá. Už sme si mysleli, že sa otočíme, keď sa zrazu majiteľka s nostalgiou rozrozprávala o predošliých generáciách: „Predošlá generácia si aj popila, ale vy ste už slušnejší.“ Povedala nám, že rozumie našej finančnej

situácii, ale stále si praje, aby sme sa v tejto reštaurácii stretávali častejšie.

Posledný podnik, ktorý sme navštívili je GBAS-ácky hotspot Pod lipou. Práve na tomto mieste sa utužuje GBAS-ácka komunita. Pri čapovanej kofole, samozrejme. Pani majiteľka má na nás veľmi neutrálny pohľad, ale odkazuje, že jej miznú poháriky. Často ich nachádza v stave nezvratnom.

Potom sme sa presunuli k obyvateľom samotným. Bol to boj. Veľa zvonení zostalo bez odozvy, ale nakoniec sa predsa len niekto zľutoval. Bol to pán v dome priamo oproti škole. Pred tým, ako nás pozdravil on sám, nás privítal jeho psík, ktorému sme zjavne neboli veľmi sympatické.

Pán nám namiesto jednoznačnej odpovede venoval svedectvo a zo pár rád do života: „Ste múdri a

Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, ako nás vnímajú práve tí ľudia, okolo ktorých prechádzame každý deň bez toho, aby sme o nich niečo vedeli? Ľudia, ktorí nás potichu sledujú rástť a počujú nás každé piatkové ráno, keď sa ovešani taškami teperíme do školy v sprievode hlučných plastových koliesok ku fra? Táto záhada bola vyriešená v deň, keď sme sa obyvateľov Sučian spýtali otázku, ktorá nás trápi od nepamäti: „Ako vnímate GBAS-ákov?“

privítala celkom rázna pani.

„Chodia ku vám naši študenti často?“

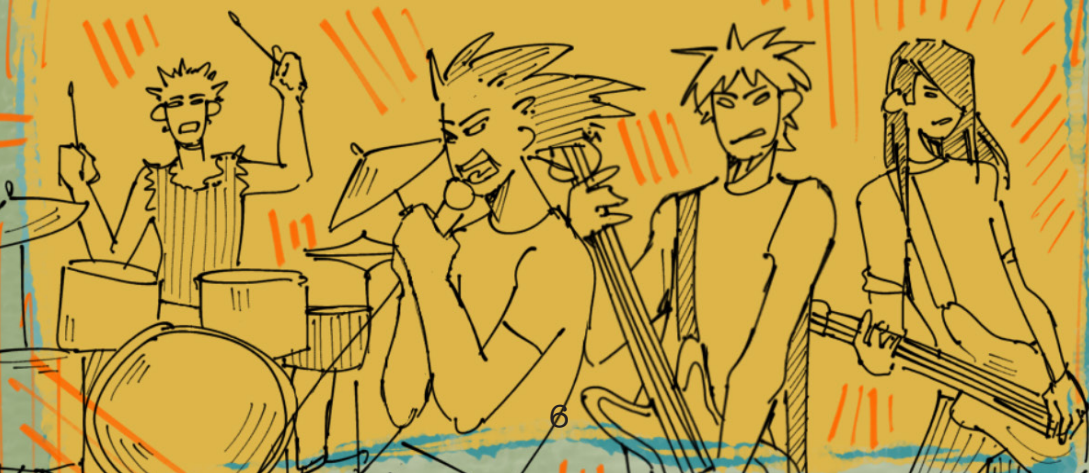
„Nie, nechodia.“

Našu zdĺhavú cestu sme začali u pani cukrárky. Voňa cukrových dobrôt v tomto podniku je určite známa mnohým študentom, ktorí práve tu trávajú svoj voľný čas. Pani cukrárka nás hneď spoznala ako študentov gymnázia. Tvrdí, že študenti jej neprekážajú, hlavne keď jej robíme tržbu. Mnohí však nevedia, že táto pani nám dodáva koláče priamo na našu Garden party.

Táto odpoveď bola prekvapivá. Už sme si mysleli, že sa otočíme, keď sa zrazu majiteľka s nostalgiou rozrozprávala o predošliých generáciách: „Predošlá generácia si aj popila, ale vy ste už slušnejší.“ Povedala nám, že rozumie našej finančnej situácii, ale stále si praje, aby sme sa v tejto reštaurácii stretávali častejšie.

Ďalšou zastávkou bola Orea, ktorá je samozrejmom voľbou každého hladného študenta. Prvý dojem nás však zaskočil, keďže nás

Posledný podnik, ktorý sme navštívili je GBAS-ácky hotspot Pod lipou.

KARISOS

Z pohľadu šéfredaktorky

Dobre, dobre, viem, že sa nikto nepýtal, ale čo už. Som už raz taká, že vám to aj tak poviem.

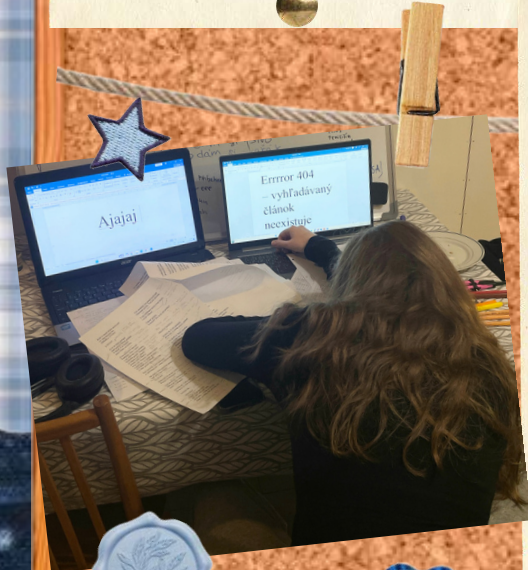
Celé toto bláznovstvo začína všade, kde si len pomyslíte. V šatni, vo vlaku, v spánku, v sprche. Nápady si v mojej hlave poletujú ako balóny, ale len niektoré si špagátikom k sebe pritiahnem. Legenda hovorí, že tie zvyšné mi tam smutne vyčávajú dodnes. Občas mi to nejak nemyslí. Aj účtovník, ktorý nikdy v živote nevidel nič iné ako tabuľky a desatinné čísla, by niekedy viac zahviezdil ako ja. Ale tak to u kreatívcov jednoducho býva. Postupne sa mi plní zoznam, ktorý je častokrát len polovičný, a tak dúfam, že sa nájde niekto, kto bude nielen dokončovať moje vety, ale aj dopĺňať nápady.

Čírrn. „Áno, Sáři?“ „Čau, Vanes, poďme to dať dokopy.“ A tak

hútame, vymýšľame, hútame a znova vymýšľame. Hotovo. Či? Nevie, väčšina sa aj tak pomení. Po dvoch týždňoch, kedy aktívne ignorujeme naše povinnosti, si s redakciou rozdelíme úlohy. Práve vtedy začína to pravé šialenstvo, najmä v mojej hlave. Hento, tamto, ahá, ešte predtým toto, až potom toto. Prosťte ako Talian. Moja polovične introvertná duša v tomto štádiu kričí o zľuto-

vanie, pretože musím kontaktovať tak sedemsto ľudí. Prehánam, ale I swear, this is what it feels like. Píšem, čakám, píšem, píšem, čakám. V priemere, jeden článok má na svedomí 13 mojich šedín a 2 vrásky. Ak v piataku budem vyzeráť ako starena, budete vedieť, kde je pes zakopaný.

Niekde v tomto čase prichádza chvíľa, kedy stanovený deadline stráca čaro, ktoré nikdy ani nemal. Ten pôvodný je päťkrát prepísaný, ale kto sme my, aby sme ho súdili. Veď každý je nejaký. Zatiaľ, čo sa päťkrát prepisuje, ja stihnem 5krát zabudnúť, že aj ja by som mala písať moje články; ocino mi nezabudne päťx pripomenúť, že stále riešim len Karis a mala by som sa učiť; a popritom stihnem 5x prehodnotiť svoj život,

lebo prečo nie...napokon, je štvrtok. Našťastie, hneď po tom nasleduje uvedomenie, že chaos je odjakživa môj pracovný štýl, v ktorom sa vyznám lepšie ako v susede. Všetko je fajn. Pošlem články mamine a p. Kolcúnovi na opravu, stiahnem znova, zmením font, nastavím veľkosť, uložím. Teams, nahráť, hotovo.

Koniec obsahovej časti.

Tu sa zdá, že moja robota končí, ale hahaha. Nie. Našťastie, grafičky vezmú články z mojich pliec a ja konečne môžem spávať. Nasleduje etapa, ktorej úplne nerozumiem. Grafičky si grafikujú, občas v skupine riešia veci pripomínajúce kvantovú fyziku, a teda niečo, čo je pre mňa len „bla bla bla“, hoci sa snažím rozumieť. Otravné šediny už mátaajú aj ich, a ja pri pohľade na InDesign v duchu ďakujem.

duchu, pretože čo ak po predávaní zistíme, že naše náklady sú väčšie ako profit? (Ak toto číta pani Kamposová - viem, viem, ZRPŠ nás v takom prípade zachráni, ale ja by som chcela Karisa vychovať ako samostatného a svojpomocného občana).

Nastáva predávanie. A tak predávame, rátame, presviedčame, rátame. Na konci nás poteší kalkulačka oznamujúca, že profit vyhral. WOOHOO!

Zo školy sa vraciam s úsmevom na tvári. V piatok zbalím veci, sadnem do vlaku a zatvorím oči mysliac si: "may the ideas carry me away again".

Hoci to tak niekedy nevyzerá, v sku-

rodičom, že ma radšej dali na hudobnú ako výtvarnú.

Kým grafičky potia krv, ja doháňam to, na čo sa zabudlo. Fotky? Vždy nejaká chýba. Ale Mima always saves the day. Merci, Mima. Názov? Prehodený. Keby bol napísaný dobre, asi by mu ubudlo z prsta... Poradie článkov? Zmizlo v čiernej diere zvanej Teams. A tak ďalej, a tak ďalej. Keď sme už všetky šedivé, nastáva čas na finálnu kontrolu. Pri tej nám pre istotu vypadnú všetky vlasy, ale aspoň už nie sme šedivé. Nastáva ticho pred búrkou. Finálne PDFko už putuje pani Kamposovej na mail, zatiaľ čo my otvárame (pomyšelnú) fľašu. No a potom, moji milí, prichádza tá najlepšia správa od p. Kamposovej: „Karisy prišli!“

Juchú juchú, aj keď...zatiaľ iba v

točnosti je celý tento proces aj krásny, edukatívny a naplňujúci. Keby nebol Karis, nie som ani ja. Ale niekedy to vie byť aj poriadna osina v zadku...

Posielam srdiečko všetkým, ktorí sú súčasťou tohto všetkého spolu so mnou <3.

Sára Fukasová, IV. B

POV: máš GBAS-áčku na FYP

TikTok aktuálne patrí medzi jednu z najpopulárnejších a najviac čas pohlcujúcich sociálnych sietí. (Bohužiaľ) veľká väčšina z nás môže povedať, že je to prvá vec, ktorú vidíme, keď ráno rozlepíme oči. Na tejto masívnej sieti dennodenne koluje obdivuhodné množstvo kontentu a videí. Avšak, málo z nás vie, čo sa za takou tvorbou skrýva a čo skutočne znamená byť „content creator“. Práve preto sme sa rozhodli porozprávať sa s Nikou, našou študentkou, ktorá si na tejto sociálnej sieti vytvorila menšiu komunitu, ktorá nedávno prekročila hranicu desiatich sledovateľov. Zaujímalo nás, čo ju k tvorbe priviedlo, ako celý proces vníma, aj aký je jej pohľad na túto platformu ako takú.

Nika, pre ľudí, ktorí nevedia, o čo ide, vedela by si nám povedať niečo o tvojom TikToku? Aký obsah tvoríš, ako sa to celé začalo?

Všetko sa to začalo tým, že som sa chcela zviditeľniť mojou hudobnou tvorbou, čiže som zdieľala hlavne moje pesničky. To sa však bohužiaľ neujalo a keďže som ohľadom môjho spevu veľmi hanblivý človek, tak som tie videá takmer všetky rýchlo zmazala. Dovolím si povedať, že vyčnievam z davu, či v dobrom alebo v zlom slova zmysle posúďte sami, a akonáhle som začala zdieľať svoje outfity, alebo som rozprávala o mojich zvláštnych záľubách, ľudí to zaujímalo. Niektorí ma na TikToku poznajú napríklad ako „to dievča, čo vie rozpoznať odrodu jablka podľa chuti“. Nemám nejaký niche content, postujem viac-menej čokoľvek, čo ma baví, bez ohľadu na dosahy a čísla.

Keď si začala s postovaním, čakala si, že sa z toho stane niečo „väčšie“ alebo išlo vyslovene o zábavu?

O zábavu išlo od začiatku a je to tak do dnešného dňa. Nepovedala by som, že je to teraz veľké, ani nič podobné, iba som našla komunitu ľudí, s ktorými sa máme navzájom radi, píšeme si, chodíme spoločne von a podobne. Ako človeka, ktorý nikdy nebol schopný zapadnúť do kolektívu, ma veľmi teší, že som si konečne našla priestor, kde môžem byť sama sebou a zároveň robiť radosť aj iným.

Nika Kuráková, IV.A

Pretože práve to ma napína a chcem v tom naďalej v živote pokračovať.

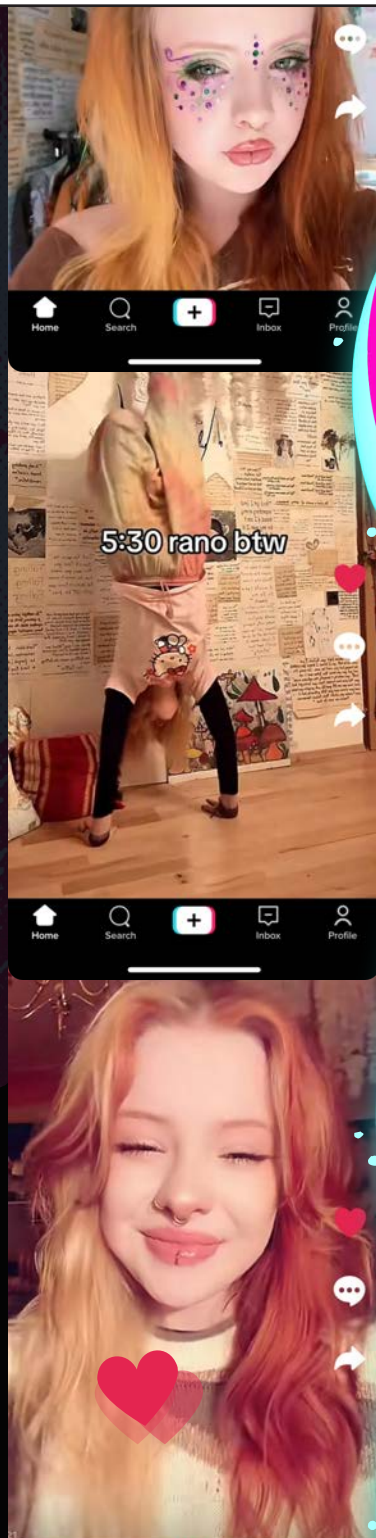
Vela ľudí sa postovať bojí, či už ide o strach z reakcií ľudí v realite alebo jednoducho iba hanblivosť. Čo pomohlo tebe dostať sa cez ten úvodný strach? Mala si ho vôbec?

Ja sa riadim heslom „to be cringe is to be free“, lebo ako by môj hudobný kamoš Mishino povedal, #ŽLR (žijeme len raz). Nemyslím si, že je dôvod sa za svoju tvorbu hanbiť pred ľuďmi z vášho okolia. Predsa len je normálne, že nie každého bude baviť to isté, no neznamená to, že by vás za to niekto mal/ mohol súdiť. Ale ak sa takí ľudia nájdu, tak to hovorí viac o nich ako o vás.

Kedy nastal prvý moment, keď si si povedala: “Wow, ľudia toto naozaj sledujú”?

Asi keď som prvýkrát vydala video „sú tri hodiny ráno a ja rozmýšľam“, z čoho sa dokonca stala menšia séria, vzhľadom na to, že môj sleep schedule je v otrasnom stave, haha. Postla som random tatkovský joke, zaspala som a ráno som sa zobudila na 100 000 videní práve na tomto videu. Vtedy som sa zasmiala na fakte, že ľudia, ktorí sledujú moje videá o mačkách s namazaným chlebom na chrbte, budú o pár rokov riadiť našu krajinu, hahaha.

Myslíš si, že TikTokeri dostatočne/ správne využívajú svoje platformy?

nekawl
@nekawl

7 813
Sledujem

12,3 tis.
Sledujúcich

596,5 tis.
Lajky

Ako a na čo sa ju snažíš využiť ty?

Nemyslím si, že väčšina tvorcov využíva svoju platformu naplno. Podľa mňa je veľmi hlúpe sa vyhýbať dôležitým témam len preto, aby zostal daný človek v pohľade internetu neutrálny. Vždy, keď sa deje niečo, za čím si sama stojím, tak sa snažím svoj dosah využiť. Zdieľala som rôzne protesty, kriedovania, debaty. Rozprávala som o veciach, o ktorých sa iní rozprávať báli. Naposledy som napríklad preberala poruchy príjmu potravy, ako reakciu na jeden z mojich komentárov. Kopa ľudí mi písala ohľadom šikany, mentálnych problémov a podobne. Som veľmi vďačná, že som si vybudovala dôveru u mojich fanúšikov natoľko, že u mňa hľadajú pomoc. Nikdy nepochopím ľudí, ktorým na ich sledovateľoch nezáleží. Predsa len to sú živé osoby, ktoré majú vlastný komplexný život, nie len obyčajné čísla na obrazovke.

Ako verní fanúšikovia vieme, že máš spoluprácu s Matovými Akciami. Ako sa nadväzuje taká spolupráca a ako to funguje?

Neviem, či to takto funguje u všetkých, ale u mňa to býva tak, že mi v DM's alebo na maili pristane správa od firmy, ktorá so mnou má záujem spolupracovať. Písalo mi kopec firmiem, avšak nie každú ponuku som prijala. Rozhodne nikdy nebudem propagovať niečo, s čím sa nestotožňujem. Takto to bolo napríklad s rôznymi AI student apps a podobne. Nedostávam žiadne peniaze ze to, že budem tvrdiť, že sa mi niečo páči. Propagujem jedine to, čo sama používam a viem zaručiť, že nesklame. S Matom mám spoluprácu už niekoľko mesiacov a musím uznať, že

sa veľmi líši od ostatných. Bežne musím formálne odpisovať na maily, no s Matom si tykáme, dal mi jeho číslo a komunikuje so mnou ako s ozajstným človekom a nie ako s priestorom na reklamu, za čo som veľmi vďačná. Podľa mňa som ho zaujala najmä tým, aký výstredný človek som, pretože on sám je na tom dosť podobne.

Ako dobre vieme, na TikToku nie je vždy všetko len ružové. Stretla si sa už s online hejtom? Ak áno, ako sa s tým dá vyrovnávať a ako sa dá tvoriť bezpečne?

Úprimne, nestretla som sa so žiadnym hejtom. Snažím sa tvoriť s pokorou, nerobím zo seba niekoho, kto stojí nad ostatnými a podľa mňa práve to je dôvod, prečo mi žiadne hejty nechodia. Každého sa snažím navádzať na to, aby bol dobrý ku všetkým, a vracia sa mi to. Svojich sledovateľov beriem ako kamarátov a aj keď sa občas stane, že niekto so mnou nesúhlasí, vždy to dokážu povedať s rešpektom, láskou a po-

rozumením. Snažím sa všade okolo seba šíriť pozitívnu energiu a verím, že práve preto sa mi to aj vracia naspäť.

Cancel culture je veľká časť tejto globálnej platformy. Aký máš na to pohľad ty? Vidíš v tom zmysel?

Dosah na sieťach je veľká zodpovednosť. Ako som spomínala, podľa mňa je veľmi dôležité, ako ho ľudia využívajú. Rozhodne nezastávam žiadne nenávistné útoky na ľudí, ktorí pochybili. Každopádne si ani nemyslím, že chyby ľudí s veľkým

dosahom by mali byť ignorované. Predsa len sú to INFLUENCERi a to, ako ovplyvňujú ľudí a najmä deti, je veľmi dôležité.

Čo je tvojou obľúbenou vecou, ktorá prišla s TikTok popularitou? Čo ťa naopak odrádza?

Mojou najobľúbenejšou vecou je to, že mám kopu nových kamarátov. Skoro v každom meste niekoho poznám, a keďže som veľmi spoločenský človek, tak mi to robí neuveriteľnú radosť. Taktiež mám pocit, že pomáhám ľuďom, ktorí sa mi často zverujú so svojimi problémami. No môj najobľúbenejší pocit je určite, keď niekoho spravím šťastným, nič iné ma tak nedokáže naplniť.

No jedna vec ma aj odrádza. A tou je veľmi rozšírená sexualizácia mladých dievčat na sociálnych sieťach. Ja sa s tým vyrovnáť viem, no stáva sa, že starší muži obťažujú aj moje veľmi mladé fanúšičky. To je vec, ktorú si neviem odpustiť, aj keď ich bránim ako len viem a dokážem. Práve kvôli tomuto som niekoľkokrát mala v pláne skončiť so sociálnymi sieťami.

No a na záver, je ešte niečo, čo by si chcela zdieľať s karisákmi?

Nebojte sa prejaviť a nehanbite sa za to, akí ste. Určite raz, rovnako ako ja, nájdete svoju komunitu ľudí, ktorí vás budú plne chápať, podporovať a ľubiť. <3

Spracovala Vanesa Šuleková, IV. A

POZNÁMKY, PLETIENKA, ČI PROBLÉMY S BUDÍKOM:

ŽIVOTNÉ PRÍBEHY DVOCH D-ÉČKAROV

Ešte som nebol v Karise - klasika, ktorá zahasí každý smäd po spoznaní ďalšieho pozemšťana GBAS-u. Tentokrát sme to však trochu okorenili. V tomto vydaní sme si posvietili na dvoch GBAS-ákov – piataka Sama a prváka Šimona, ktorých okrem toho, že sú obaja Déčkari a faktu, že obaja najskôr zabudli zodpovedať jednu z otázok, spája aj to, že ich osobnosť pripomína jasný slnečný letný deň. Obaja si po chodbách vykračujú s úsmevom na perách a iskričkami v očiach. A čo zvyšok? Spája ich len charakter, alebo aj obvyklá desiata, či zoznam poznámok zo základky? Pokračujte v čítaní na získanie správnych odpovedí :).

Čo ste robili, keď ste ešte neboli v Karise?!

Samo: Mám pocit, že naozaj všetko okrem Karisu.

Šimon: Veru neviem, ale lepšie neskoro ako nikdy.

PLAY DUMBI

Šimon Janovec I.D

Odkiaľ pochádzate? Ste hrdí na vaše korene, alebo ich radšej nespomínate, kým sa na ne niekto neopýta?

Samo: Som hrdý Kysučan, napriek tomu, že takmer vždy, keď sa k tomu priznám, tak sa na mňa niekto nebezpečne pozrie. Som naozaj hrdý na to, že som vyrastal v Povine a ak by som mal aj možnosť, tak to určite nezmením.

Šimon: Som z Lysej pod Makytovo pri Púchove a väčšinou to neriešim, pokiaľ sa ma na to niekto neopýta. To, odkiaľ sme, nezmeníme, tak to neberiem ako niečo dôležité.

Ako by vás opisali vaši kamaráti a ako vaša mama?

Samo: Napriek tomu, že som často označovaný ako „ten vysoký blondák“, myslím si, že moji kamaráti by ma opisali ako síce nie vždy zodpovedného, ale zato milého a ústretového človeka. Zatiaľ čo moja mama by ma opísala ako človeka, ktorý dokáže

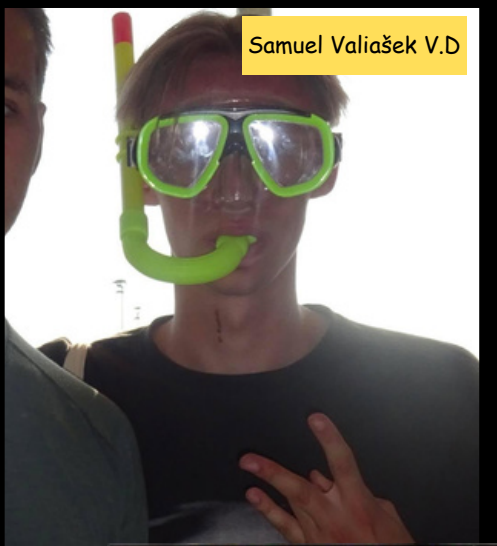
všetko, ale je príliš lenivý na to, aby niečo spravil.

Šimon: Kamaráti by povedali, že som pre nich opora a že sa na mňa dá spoľahnúť, hlavne keď niečo riešia. Mama by dodala, že som empatický a zvedavý, ale občas nad vecami až príliš mudrujem namiesto toho, aby som ich jednoducho spravil.

Bolí ste sociálne typy odjakživa?

Samo: Povedal by som, že sociálny som bol už od škôlky. V akomkoľvek prostredí som si dokázal nájsť kamarátov, či už v škole, škôlke, na futbale atď. Vyžíval som sa v spoločnosti ostatných, ale zaujímavá vec je, že som si väčšinou hľadal kamarátov starších ako som ja. Samozrejme som nepohrdol žiadnym sociálnym kontaktom, ale hlavne počas základnej školy som chodieval vonku s ľuďmi o dva až štyri roky staršími.

Samuel Valiašek V.D

NOT THAT DUMBI

Šimon: Hej, sociálny som bol od malička. Vždy som sa vedel baviť s hocikým a doteraz je to tak, aj keď občas rozprávam viac, než by som mal.

Kolko času si ráno zväčša nechávate na prípravu pred odchodom do školy?

Samo: Záleží na mojom spánkovom režime predchádzajúce dva dni, ale väčšinou som schopný sa za 25 minút obliecť, najesť, umyť si zuby, vziať slúchadlá a tesne dobehnúť na vlak. Som GBAS-ák už 5 rokov, takže si myslím, že to už mám optimálne vyrátané.

Šimon: Hodinu, ale často je to ďaleko od pravdy - buď kvôli tomu, že zaspím, odkladám budík, alebo prosťe nechcem vstať z postele, takže by som povedal, že so šťastím to je tak polhodina.

Je nejaký školský predmet, ktorý vás máta v snoch?

Samo: Matematika... Asi mesiac dozadu sa mi snívalo, že som písal pop s pánom Sadloňom a ako zvyčajne som sa neučil, takže som bol v takom strese, že ma v noci vytrhlo zo spánku a musím povedať, že takto strašidelnú nočnú moru som nemal už veľmi dlho. Ale najvtipnejšie na tom je, že študujem humanitné vedy a poslednú matematiku som mal osem mesiacov dozadu.

Šimon: Slovenčina, od základky sme neboli veľkí kamaráti ale teraz sa ju musím bifliť, aby som mal dobré známky.

Čo väčšinou mávate na desiatu? Ste s ňou spokojní, alebo je to len pri-

jateľnejšie zlo?

Samo: Väčšinou nedesiatujem, ale keď som hladný, tak si vyberám najlepšiu vec dostupnú v škole, a to je väčšinou pletienka od pani bufetárky. V minulosti to boli pizza rožky, ale kvôli inflácií si ich už nekupujem. Avšak, nie že by som bol nespokojný, pretože nedokážem slovami opísať, aké dobré tie pletienky sú.

Šimon: To zväčša záleží na dni v týždni. V pondelok to býva najlepšie, lebo si ju chystám ráno doma, takže to je väčšinou nejaké pečivo so šunkou, syrom, s nejakou zeleninou alebo ovocím, ale potom to ide dolu vodou v priebehu týždňa, a v piatky mám buď niečo z bufetu, alebo chlieb, ak mi nejaký ostane na intráku.

Dostali ste v minulosti poznámku? Ak áno, za čo bola?

Samo: Na GBAS-e už nie, ale na základnej škole pravidelne. Nie kvôli tomu, že by som bol nejaký chu-

ligán, ale kvôli tomu, že som nebol schopný si doniesť všetky pomôcky do školy. Kalkulačka, pravítko, farby alebo domáca úloha, skrátka vždy mi niečo chýbalo. No raz som dostal poznámku za to, že ma napadol spolužiak, ale problém z toho nebol, pretože môjho otca táto učiteľka učila tiež a jeho reakcia na poznámku bola: „Poznámky od pani ***** sa nerátajú.”

Šimon: No dostal, a celkom dosť, ale nikdy som nemal žiadne pokarhanie, väčšina bola za vyrušovanie. Ale jednu takú zaujímavú som dostal v 9. ročníku na nemčine. Išli sme do triedy po niečo, a keďže už bol koniec roka a my sme boli prijatí, tak sme sa neponáhľali a sadli sme si na gauč pred triedou a zrazu sa zjavila naša nemčínárka na chodbe, našťavaná a zakázala nám ísť z triedy hocikam do konca roka.

Aká rozprávka z detstva bola vaša najobľúbenejšia?

Samo: Určite Macko Uško. Intro a Outro pesničku z Macka Uška som ovládal ešte predtým, ako som vedel rozprávať, takže moja mama má video, ako ju spievam s tým, že iba imitujem slová, pretože ešte neviem artikulovať.

Šimon: Mašinka Tomáš. Keď som bol malý, s mamou sme sa chodievali pozeráť na vlaky na stanicu u nás v dedine a mama mi vravela, že keď sa mal narodiť môj brácho, tak som chcel, aby sa volal Tomáš. Nakoniec sa volá Tibor.

Koľko percent vašich známkov vzniklo vďaka šťastiu?

Samo: Napriek tomu, že sa nepovažujem za úplne veriaceho, jeden z mojich obľúbených citátov je: „Ja nepotrebujem šťastie, Boh ma obdaruje

všetkým, čo potrebujem.” Z tohto citátu asi môžeš usúdiť, že GBAS-om som prešiel v podstate vďaka šťastiu. Naozaj niektorým mojím spolužiakom už liezlo na nervy, aké som mal šťastie na známky v porovnaní s tým, koľko času som venoval učeniu. Rád hovorím, že minimalizujem úsilie a maximalizujem výsledok, ale ak to mám objektívne zhodnotiť, mal som veľmi veľa šťastia.

Šimon: Tipol by som tak tretinu, lebo po teste si často ani nepamätám, čo na ňom vlastne bolo.

Aké je najčudnejšie miesto, kde ste písali assignment do školy?

Samo: Vzhľadom na to, že deadlines sú môj nepriateľ číslo 1, mám niekoľko miest, ktoré by niekomu prišli nezvyčajné na písanie prác do školy. Ale moje obľúbené tri sú u zubára, na hodine, na ktorej som to mal odovzdať, a potom v jednom nemenovanom biliard bare v Kysuckom Novom Meste.

Šimon: Zatiaľ asi nikde, čo by bolo extra čudné – väčšinou doma alebo v škole. Maximálne v kabinete, ale keďže bola moja mama učiteľka, mne to prišlo normálne.

Stalo sa vám, že ste na hodine zaspali?

li? Ak áno, naozaj to bolo omylom?

Samo: Toto sa mi stalo na GBAS-e raz, a bolo to naozaj omylom, ale pani Stanová mi to pripomínala nasledujúce 4 mesiace. Samozrejme, že jej to nezazlievam, ale doteraz si pamätám, ako som šiel na obed a spoza mňa som počul iba: „Aha, to je ten, čo mi spáva na hodinách.“ Prepáčte, pani Stanová, už som sa polepšil.

Šimon: Zatiaľ nie, asi som na to ešte príliš krátko na strednej. Zopárkrát som bol dosť unavený, ale ešte som nezaspal.

Keby ste mohli učiť na jeden deň, čo by bola vaša prvá učiteľská veta?

Samo: Filozofia je multidimenzionálny fenomén.

Šimon: Ahojte, študenti, vítam vás na dnešnej hodine, nebojte sa, testom nezačíname.

Samo, čo by si odkázal svojmu prváčkemu „ja“? A Šimon, čo by si odkázal svojmu piatackému „ja“?

Samo: Na strednej škole si raz za život, uži si každý moment, buď milý k ľuďom a sprav si z ľudí veľa kamarátov. Taktiež skús každú jednu vec (aj keď sa to nie vždy dá), ktorú ti táto škola ponúkne, pretože keď budeš odchádzať, bude ťa mrziť, že si neskúsil úplne všetko. A tiež za žiadnu cenu nezaspi pani Stanovej na hodine.

Šimon: Svojmu piatackému ja by som odkázal, aby sa zbytočne nestresoval a nebral všetko až tak vážne. Veľa vecí, ktoré sa vtedy zdali obrovské a dôležité,

sa časom samé vyriešia. Netreba mať hneď na všetko odpoveď.

Chalani, ďakujem za úprimné a úsmevné slová a prajem vám, aby vám šťastie poctivo zachraňovalo krky aspoň tak, ako doteraz :).

Spracovala Sára Fukasová, IV. B

TO BE CONTINUED...

Have you
ever tried this
one?

Teacher's diary

5:20 A je tu opäť nový deň, dobré ráno. Tie dni, kedy ma ešte zobúdzali posledné záchvevy slnečných lúčov, sú po zmene času už dávno preč. Zobúdzam sa do tmy... Od tohto momentu mám čas na čítanie. Rád čítam ráno – teraz je to momentálne kniha od Juraja Červenáka: Lovec čertov.

5:55 Je čas konečne opustiť posteľ. Otváram okno. Všetky známe motivačné videá o tom, ako začať deň a pripraviť telo na nový deň, hovoria, že sa treba na pár minút vystaviť svetlu. Nuž...asi je niekde chyba. Jediný zdroj svetla – akože slnko – je malé svietiace okno kúpeľne oproti u susedov. No nič, tak možno niekedy v jarných mesiacoch sa to opäť podarí.

Prichádza už automatický pohyb po byte – kuchyňa – pohár čistej vody a zaliať čaj a cesta do kúpeľne. Medzičasom ten čaj mierne ochladol a dá sa piť, potom smerujem do spálne zavrieť okno – bráť, je ozaj už dosť chladno a usteliem posteľ – je to jedna z vecí, ktorú by sme mali údajne vždy ráno urobiť, lebo ak by sa nám náhodou v ten deň vôbec nič iné nepodarilo, na konci dňa bude aspoň táto jedna vec úspešná.

6:30 Zoberiem si z chladničky raňajky, obed, čo som si nachystal večer a odchádzam....

Perfektné načasovanie – stretávame sa so susedmi, ktorí práve vyšli z bytu a ich malá dcéra šepká: „počkáme ho“. A tak sa zdravíme a spoločne odchádzame, ona sa krúti a ukazuje mi, akú má novú čiapku a že dnes idú v škôlke na výlet do múzea. Fíha, no hneď by som išiel aj ja.

Cesta do práce beží ako zvyčajne. Zaujímavé zistenie však je, že neplatí pravidlo, že ak pôjdem o pár minút skôr, prídem tiež skôr. Stačia len dve minúty a dlhšie čakám na prechodoch, semafóroch....

7:00 Prichádzam do práce. Všade je ešte stále tma a ticho. Vonku aj v škole. U nás v kabinete sú už niektorí kolegovia, prehodíme pár prijemných viet o tom, ako sa kto má, čo sme zažili včera. Mám rád tento časový „slot“ od 7:00-7:35, je tu relatívne ticho a pokoj.

Urobím kávu pre nás troch – Jer-guša, mňa a Standa. Nepísané pravidlo je, že ten, kto má čas (alebo si na to spomenie), ju spraví a v tých úplne najlepších dňoch mi ju Stando donesie aj na hodinu. Raz darmo, keď máte spolužiaka za kolegu, je to na nezaplatenie.

Postupne prichádzajú ostatní kolegovia, čo znamená, že čoskoro začne vyučovanie. Dnes to bude snáď pohodový deň. Na hodine s prvákmi sme objavovali zákutia gréckych dejín. Cez prestávku stihnem vypiť kávu a nasleduje hodina s druhákmi – tam sa pre zmenu pozeráme na dôsledky reformácie a protireformácie. Neustále nepokoje... ale aj tak je ten dejepis pekný a plný príbehov. Nesmiem zabudnúť pohľadať vtip na piatkovú hodinu s 2.A – tú totiž končíme vtipom, mal by byť historický, ale je to pomerne ťažké nájsť.

Tento sa mi páčil asi zatiaľ najviac: My girlfriend wanted me to treat her as a princess, so I married her off a stranger from Belgium just to strengthen the alliance with Belgium... ako to robila napríklad Mária Terézia – nie vojny, ale manželstvá. Nuž, snáď aspoň ona žila šťastne. Dnes máme možnosť voľby a aj tak sa nám zdá, že sa nemáme dobre.

14:25 Skončila posledná hodina a o chvíľu je čas ísť domov, ešte pred tým sa zastaviť v obchode a nakúpiť.

16:10 Som doma. Dnes máme spoločný večer s priateľmi, budeme mať ramen na večeru. Je to pomerne rýchly recept a navyše, táto polievka veľmi fajn zahreje počas chladných dní, ktoré momentálne máme. Už je opäť tma...

17:00 Príprava ramenu zabrala zhruba 30 minút, počas toho som si stihol vypočuť aj jednu časť môjho obľúbeného podcastu MUDr. Ovčarka s Borisom Bajerom. Keďže je len začiatok týždňa, dnešná večera bola pomerne krátka. Zvyčajne v piatok alebo cez víkend hrávame stolovky – spoločenské hry, je to ozaj super aktivita. Moja najobľúbenejšia je Tickets to ride: Europe, potom Mystérium alebo Splendor. Dnes sme na to však čas nemali, o to viac sa tešíme na najbližšie stretnutie. Čím ste starší, tým viac si vážite tieto momenty. Spoločné chvíle s blízkymi ľuďmi. Je

čas všetko uložiť do umývačky, nahystať si veci a pomaly odísť.

18:20 V závere dňa ma dnes ešte čaká plaváreň. Vonku je chladno, nechce sa mi ísť, no nie vždy je všetko o tom, čo sa nám chce, alebo nechce. Odchádzam smer plaváreň.

19:00 Vchádzam do bazény. Voda je príjemná, nie je to žiadny šok. Nevýhodou tohto bazény je len to, že je krátky a tie dĺžky sú demotivačné, ak chcem skončiť s tisíckou. Bolo to dnes 1008m.

20:45 Som opäť doma a som rád, že som bol plávať. Vždy, keď sa vám nebude chcieť robiť nejakú fyzickú aktivitu – ísť behať, cvičiť, na turistiku....spomeňte si, aký máte pocit po tej aktivite, je to dosť motivujúce.

21:00 Je čas pripraviť si raňajky na zajtra. Nič zložité to nie je – vločky, proteín, zaliať horúcou vodou, zmiešať, pridať skyr a ovocie. Easy and quick. A cez noc sa to super rozleží, takže ráno sú tie vločky super jemné. Príprava obeda byť dnes nemusí – zvyčajne by to bolo niečo

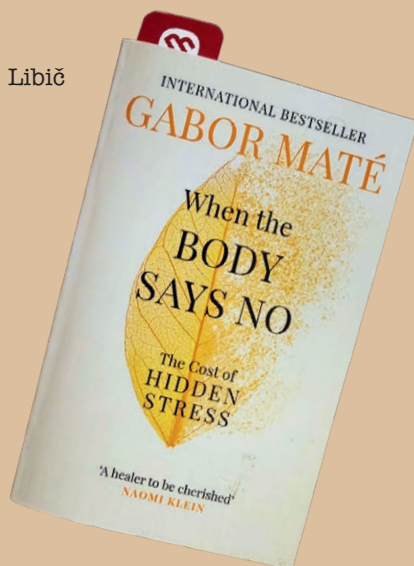
veľmi rýchle, ale zajtra je v škole žemľovka, viac asi k tomu už netreba.

21:15 Je čas na pár stránok z knihy When the body says no od Gábor Matého, 10 minút španielčiny a krátkeho plánu zajtrajšieho dňa. Tieto krátke dni a rýchla tma vonku majú isto niečo do seba, ale tá tma o piatej večer je pomerne náročná. Zajtra ma čaká namiesto plavárne beh, snáď počasie bude dobré a aspoň na chvíľu stihnem ešte záchvev svetla.

22:00 Deň končí, aj mobil hlási, že je čas na večierku. Uprataná posteľ.

22:15 Uprataná posteľ. Aspoň niečo sa dnes podarilo. Dobrú noc.

Michal Libič

ČO MI TÓNI, KEĎ TRÓNIM

I've always considered music a central part of my life. What I look for in everyday interactions is a sense of sharing the human experience with others, breaking through the barrier of status or setting and uncovering that, at our core, we're all human. That we all laugh at jokes and stub our toes. Music does this brilliantly. Be it venting your anger out to a filthy riff or the deeply communal energy of rap and street culture, I want all of it.

Acid Bath- Jezebel

There isn't a song I would rather mosh to than Jezebel. Not a breakdown I would rather get kneed in the stomach to. The masterful instrumental, Dax's vocals at their best, absolute metal heaven. The breakdown is like a demon around the corner, saturating your mind with abstract darkness before pummeling you with unbridled fury. Its musical brilliance is so overwhelming, the abhorrent lyrics cast no shadow upon its genius. Special shoutout to Miško Argaláš, once again ensuring I never run out of stuff to tell Karis readers.

Dušan Vlk- havrania škola

I had a really tough time deciding what to pick from Dušky's catalog—classic after classic, banger after banger. However, I am only getting older and havrania škola captures that perfectly. First, there's a strong metaphor to be drawn between the song's progression and my journey at GBAS. It starts off as a warm welcome from a community so effortlessly cool and tight-knit, evolving into an account of finding oneself thanks to said community's unrelenting support. Second, it analyzes his rise to underground stardom, something I've been observing since 2022, again thanks to GBAS. In short, the reason for this pick is I'm too damn sentimental. And that it's a banger. Love you all.

Knocked Loose- Thirst

I once played this on my dentist's TV while getting a filling done. Went down exactly how you'd imagine. My favourite track from the ultimate modern hardcore band. Brutal guitar work, blast beats galore, incredible shock factor right from the start. It feels like getting hit over the head with a sack of bricks, only the bricks scratch a mysterious itch you've had for a decade.

Fvck_Kvlt - Pravda

We(yes, we) don't talk about pre-Cigán Denis Bango enough. This abrasive reckoning with most things wrong with the world manages to touch upon a plethora of topics while staying perfectly coherent and eerily catchy. Its dystopian sound, distorted vocals and gutsy lyrics make it a hymn for the ages. It's enough to turn even the most passive adolescent into a potential revolutionary.

Nízka Kultúra- Boh iba šepkal

When I first recommended this to Gašpi, he said it sounded like a post-apocalyptic rave- and he couldn't have been more right. In the song, Adam paints a vivid picture of a society struggling with its own decadence. Its strongest suit lies in its lyricism, but the production more than holds its own. Very strong vibes and lots of potential. Nomen non omen.

Phillip Angelov, IV.D

MANŽELSKÁ ODVIETA

V obyčajný deň v jedna osemnástke,
strhol sa boj tých, čo vždy žijú v láske.

Jedna domácnosť, obrúčky zo zlata,
jedna otázka, čo ich oboch máta:

„Kto z nás lepší je, komu patrí sláva?“

odpoveď chcú hneď, hoc z nej bude dráma.

Teraz prišiel čas pozrieť pravde v oči,
tri dva jeden štart: a sme v kolotoči.

Prvá úloha - doplň y/i, čiarky,
nepomôžu, žiaľ, žiadne čárky-márky.
Kampoš kriví tvár, už mu stúpa farba,
a tak povie len: „Toto bude hanbaa...“
Kampošová tiež pohľad sklamaný má,
pomoc nenájde ani v homonymách.
Celí zmorení skleslo zložia perá,
v duchu rátajú, kto vyhrá, kto prehrá.
S Betkou dumáme, počítame body,
v hlave máme len: čísla, pády, rody.
Všetci v napätí pozrieme na seba:
„Je to remíza!“ „To nám bolo treba...“
Druhú úlohu vyslovíme zrazu:
„Kto skôr vyráta rovnicu bez kazu?“

Čo?
Tak toto celé
natipujem

Stopky zacvakli, v triede samé ticho,

len zvuk prepisiek striedmo letí
vzduchom.

Všade čísla sú, nie a nie ich skresieť,

27 x, 32 + 10.

Píšu ostošesť, Kampoš pero skladá,

„Prvý,” zahlási, Betka chybu hľadá.

Jednu zbadá hneď, Kampoš dodá: „O
ou...”

Kampa tasí zbraň - revíziu počtov.

Zrazu zažiari, usmieva sa hrdo,

že Kampoša hneď porazila tvrdo.

Tretia úloha svoju daň už pýta,

napísaný test veselo ich víta.

Pero červené, v hlave kalkulačka,

opravovať test je pre nich už hračka.

A tak „tancujú” matikárske tance,

čo však netušia - že mám pre nich pasce.

Tie si nevšimnú, len mňa smiechom
váľa,

skonštatujem len: „Kolo je bez kráľa.”

Štvrtá úloha pýtala si talent:

„Vezmi pastelky, pusti z hlavy tangent.

Skús nakresliť GBAS, najunikátnejšie,”

získa body ten, kto to zvládne lepšie.

Prešla minúta, Kampošovci kreslia,
celkom pokojní, s úsmevom sa tešia.

Keď dokreslili, nikto z nás nedýchal,

„Také obrazy!” ...Van Gogh by len zísal.

Ktorý obrázok, ktorý vyhrá kolo?

- je to tentokrát dielo Kampošovo.

Piata úloha nedočkavo čaká,

výhodu má ten, kto vie meno žiaka.

A kto ich vie viac z každého ročníka,

ľahko porazí svojho protivníka.

Dumú súperí, dumú koho znajú:

<- Janík
Vierka ->

I LOVE
GBAS

Čakaj!
Nepredbiehaj ma!

„Akéže mená tí študenti majú...?“

Keď sa dotrápia, pozerú na mňa svižne,
ja už medzitým chválím Kampu pyšne:

„Poznáte viac mien! Kolo vyhrali ste!

A tak ďalší bod opäť získali ste.“

Šiesta úloha zuby si už brúsi.

Kto v nej zvíťazí, a kto to len skúsi?

Ide o všetko, táto je posledná:

kto má lepšie kĺb, šľachy, či kolená?

Schody čakajú, kto ich prvý zdolá,

štartujeme hneď, a to pekne zdola.

Cieľ je na trojke, časomiera sviští,

ukážte váš šprint, kondička vás istí.

V cieľi dýchajú, čakajú na správy...

Kto skôr zabehol? Kto je hodný slávy?

S Betkou pozrieme, čo hlásia tie stopky,

Kampoš zvíťazil, dokážu to fotky.

A tak sčítame všetky body spolu,

čo však zistíme, to dá všetkých dolu.

Majú obaja toľko isto bodov,

var bolo málo hodnotiacich chodov?

Spolu stvrdili, že sú kombo cenné,

spolu držia vždy, ich puto je pevné.

Tak nezáleží, kto z nich vyhral v boji,

Je to číry fakt - GBAS vďaka nim stojí.

Sára Fukasová, IV.B

MÔJ ROK NA OPAČNEJ STRANE ZEMEGULE

„Argentína? Na rok? A to sama? Vieš vôbec ich jazyk? A je to bezpečné?...“ Aj takéto boli niektoré reakcie po oznámení, že odchádzam na výmenný pobyt do Argentíny. Ešte pred tým, ako sa začnete pýtať, ako som sa vlastne k tomu dostala a či som bola naozaj celý rok preč a neprišla som domov ani na Vianoce, by som sa rada predstavila. Volám sa Sára a na GBAS-e som už v podstate piaty rok s jednoročnou prestávkou, tou minuloročnou.

Najčastejšia otázka, ktorú dostávam, je, ako som sa dostala do Argentíny. Priznávam, že sme zvyknutí skôr na Európu, UK, USA a

možno Kanadu, ale ja som sa rozhodla skúsiť trošku inú šálku kávy a vstúpiť do úplného neznáma. Túto skúsenosť mi umožnila organizácia Rotary, ktorá okrem iného organizuje aj výmeny mládeže do celého sveta. Rozprávame sa tu o výmene v pravom slova zmysle. Rodiny si deti menia doslova kus za kus a výmenu zažíva celá rodina. Keď som odišla ja, moji rodičia prijali do rodiny dve výmenné študentky, z Taiwanu a z Brazílie. Rotary má za cieľ prispievať ku svetovému mieru a tolerancii tým, že dávajú mládeži možnosť poznávať iné kultúry. Predchádzajú tým xenofóbii, rasizmu a aj predsudkom vo všeobecnosti. Ich

filozofia je, že ak máš rodinu a kamarátov z celého sveta, nikdy by ti nenapadlo nenávidieť ich.

Tak prečo práve Argentína? Odjakživa som chcela spoznať Latinskú Ameriku. Ich kultúra a temperament mi prišli také iné, vzrušujúce a veľmi vzdialené tým našim. Cez tento program si nemôžete vybrať presnú krajinu ani lokalitu, do ktorej chcete ísť, ale odovzdávate zoznam krajín, ktoré vás zaujímajú. Ja som mala na tomto zozname takmer celú Latinskú Ameriku a zjavne mi bola súdená práve Argentína. O tejto krajine som nevedela absolútne nič a úprimne, keď mi prišiel prvý mail, nebola som úplne nadšená. Nebola som na to pripravená, mala som predsudky a celkom som sa aj bála. Veľmi rýchlo som sa však naučila, že

najlepšie je nemať žiadne očakávania a potom nemôžete byť sklamaní, len príjemne prekvapení. A ja som teda bola prekvapená viac než dost.

Keď preskočím celý ten ošial okolo víz, leteníek, balenia, lúčenia atď... v skratke som si celý svoj život zbalila do jedného kufra a v auguste 2024 som sa na letisku vo Viedni rozlúčila so svojou rodinou s tým, že sa vidíme o rok. Nič z tohto som si neuvedomovala až do momentu, keď som prešla cez bránu na letisku. Už som sama. Môžem sa spoliehať len sama na seba. Idem do krajiny, kde nikoho nepoznám, nikomu nerozumiem a neviem, čo ma tam čaká. Hneď prvý šok nastal pri pasovej kontrole v Buenos Aires, kde na mňa hovorili po španielsky a nerozumela som im absolútne nič. Po posled-

Bye bye
Slovakia!

nom vnútroštátnom lete, pri ktorom som si myslela, že spadneme, som konečne stretla mojich host rodičov. Privítali ma veľkou pusou na líce a objatím, o ktorých som neskôr zistila, že sú bežným zvítaním sa úplne všade. Bola som veľmi prekvapená tým, akí sú milí, na naše pomery až príliš. Všetci ma veľmi milo privítali a rýchlo zobrali ako svoju. V škole, kde som bola prvé týždne za celebritu, sa všetci so mnou chceli kamarátiť a rozprávať, aj keď moja komunikácia bola založená na prekladači a gestách.

Prvotná eufória však časom opadla a ja som začala pociťovať homesickness. Prvé mesiace neboli ľahké a častokrát som premýšľala o tom,

či to vlastne bolo dobré rozhodnutie. Vydržať ale stálo za to a po Vianociach som bola už v podstate plynulá v španielčine a dobre som sa adaptovala. Dokopy som vystriedala až tri host rodiny, čo je tiež súčasťou programu, kvôli lepšiemu porozumeniu danej kultúry. Všetky tri host rodiny boli úplne skvelé a dnes môžem povedať, že mám v Argentíne tri úžasné rodiny, do ktorých sa môžem kedykoľvek vrátiť.

Argentína je nádherná obrovská krajina, ktorá ponúka, čo si len zmyslíte. Vodopády, džungle, patagónsku púšť, obrovské Andy, ľadovce, pralesy, jazerá, pláže... Táto krajina mi vyrazila dych. Nikdy v živote som nevidela niečo tak diverzné a práve tu som zažila tie najkrajšie pohľady, aké som kedy videla. Je naozaj veľmi náročné opísať to slovami.

Zo začiatku sa rok zdá ako veľmi dlhá doba, ale uletelo to lusknutím

¡Hola
Argentina!

jou rodinou.

Kúsok môjho srdca už navždy ostane v Argentíne, v malom mestečku Trevelin v srdci Patagónie, ktoré sa stalo mojim druhým domovom. Som nesmierne vďačná za tento rok, ktorý bol ten najlepší v mojom živote a ako už zvykneme hovoriť: „Nie je to jeden rok v jednom živote, ale jeden život v jednom roku.”

P.S: Je naozaj ťažké zhrnúť celý rok v jednom článku, a tak, ak by ste mali záujem o viac info, popripade zažiť niečo podobné aj vy, pokojne za mnou príďte, budem len rada.

Sára Hana Slaninová, IV.A

prsta a ja som sa opäť ocitla na letisku, kde som mala opustiť celý svoj novo vybudovaný život. Svoje rodiny, kamarátov, záľuby, školu, svoj domov. Odchod bol neskuťočne náročný a bolestivý, skrátka som sa nechcela vrátiť. Ten divný pocit, keď odchádzate z domova, aby ste sa vrátili domov. Keď sa lúčite s blízkymi, aby ste sa zvitali s ďalšími. Odchod bol jeden z najsilnejších momentov v mojom živote, ktorý mi však ukázal, že všetko to premáhanie sa stálo za to. Naučila som sa množstvo vecí a celý ten rok bol vlastne jednou veľkou životnou lekciami. Argentína mi ukázala, že žiť naplno sa dá, naučila ma upokojiť sa a zrelaxovať, spontánne úsmevy a krátke dialógy na uliciach, vela objatí, večere spolu... Ľudia, ktorí boli pre mňa cudzí, sa stali mo-

Momentálne žijeme v dynamickom a hektickom svete, plnom krátkych dopamínových stimulov, ktoré každodenne skracujú našu pozornosť. Zobúdza sa so zvykom siahnuť hneď po mobile a ako prvé otvorí sociálne siete. Mnoho z nás trávi hodiny sledovaním krátkych videí na Instagrame či TikToku. Tieto platformy síce prinášajú okamžitú zábavu, no často negatívne ovplyvňujú naše sebavedomie a mentálne zdravie. Neustále porovnávanie sa s dokonalými životmi na obrazovke môže viesť k stresu, úzkosti a pocitom nedostatočnosti, ktoré sú u mladých ľudí čoraz častejšie spájané aj s depresiou.

Turistika mení tento stereotyp modernej doby. Keď si v horách, často tam ani nie je signál, a práve vtedy si uvedomíš, aké oslobodzujúce je nemať možnosť hneď vytiahnuť mobil. Namiesto notifikácií sa ozýva vietor, namiesto obrazovky vidíš lesy a oblohu. Chôdza v prírode zvyšuje hladinu dopamínu, a tým pádom teda posilňuje dobrú náladu a lepší psychický odraz seba samého. Práve toto spomalenie a kontakt s prírodou pripravuje mozog na oddych, ktorý je pre našu psychiku veľmi dôležitý.

Laura Gromová, III. D , Lucia Harvancová, III. D

Po náročnom tréningu alebo dlhom pracovnom týždni si telo prirodzene potrebuje oddýchnuť – a rovnako to platí aj pre hlavu. Ak náš mozog bude pracovať neustále bez oddychu, vyhorí. A práve na myseľ a celkovú psychiku človeka sa často zabúda. Vyhorenia, úzkosti a nepríjemné pocity sú často zapríčinené prepracovaním mozgu, sú všade okolo nás, no nie je toľko rád, ako sa s nimi vysporiadať. Najlepším liekom na problém je mu predísť. Spomaliť a pravidelne nechať náš mozog si oddýchnuť. A práve v tichu prírody sa lieči unavená duša. Po ťažkom týždni vyjsť na turistiku, kde vás najviac bude rušiť spev vtákov a šumenie zeme pod vami. Ten pravý pocit pokoja dosiahnete už od prvého výhľadu, ktorý vás na ceste bude čakať. Spomaliť a dať si do poriadku myšlienky je asi jedna z najväčších výhod turistiky.

Lucka

A práve kvôli tejto výhode čoraz viac ľudí preferuje chodiť na turistiku samo. Nie je to pre každého – niekomu viac vyhovuje ísť s partákom alebo v skupine. Napriek tomu má sólo turistika svoje čaro a pre mnohých sa stáva niečím výnimočným. Sólo turistika dáva človeku slobodu. Môžeš sa zastaviť kdekoľvek, sadnúť si na kameň, pozerieť sa na výhľad tak dlho, ako chceš, alebo sa len započúvať do vetra v stromoch. Práve v týchto chvíľach nachádza mnoho ľudí pokoj, ktorý im v bežnom živote chýba. Zároveň je však sólo turistika aj o zodpovednosti. Keď ideš sám, musíš viac myslieť na bezpečnosť, počasie, či vlastné rozhodnutia. Každý zvládnutý výlet ti dodá sebavedomie a pocit samostatnosti. Pre mňa osobne je takáto turistika najmä o slobode v rozhodovaní. Často ani presne neviem, kam idem. Vystúpim na zastávke a idem tam, kam ma ťahá pocit. Niekedy sa však otočím späť. Ak mám zlé tuše-

nie, radšej sa vrátim. Keď ste sami, je dôležité počúvať intuíciu – nie je to slabosť, ale spôsob, ako predísť nebezpečenstvu. Táto turistika nie je lepšia, ani horšia než turistika v skupine – je jednoducho iná. A práve v tej inakosti spočíva jej čaro. Možno to nie je cesta pre každého, no tí, ktorí jej dajú šancu, často zistia, že samota v horách nie je prázdna. Je plná pokoja, slobody a malých momentov, na ktoré sa nezabúda.

Laura

O slobode tvoriť

Umenie ma sprevádzalo, odkedy si pamätám, no nebudem hovoriť o tom, že od malička som rád kreslil a podobne, tieto frázy nemám rád. Myslím si, že kreslenie a kreatívnu činnosť má rado asi každé dieťa, je to niečo prirodzené. Otec sa venoval umeniu, známi sa venovali umeniu a doma sme mali obrazy, fotografie, atď. čiže pre mňa umenie bolo niečo, čo je samozrejmé.

Spomínam si na moment, keď som doma vyhlásil, že chcem začať chodiť na ZUŠ-ku a naučiť sa hrať na gitare. Otec mi na to povedal: „Ty si hudobne hluchý, začneš chodiť na výtvarnú, a keď ti to nepôjde, môžeš vyskúšať hudobnú!!“. Doteraz sa na tom smejem, lebo som naozaj hudobne hluchý. A tak sa začala moja cesta vizuálneho umelca.

Prirodzene som absolvoval niekoľko

rokov na ZUŠ-ke a potom nasledovalo štúdium na Škole úžitkového výtvarníctva v Kremnici. Táto škola ma výrazne formovala, či už po osobnostnej, alebo profesionálnej stránke. Bola tam veľmi silná komunita a vznikli priateľstvá, ktoré pretrvávajú dodnes. V tomto mi GBAS veľmi pripomína ŠUV v Kremnici :). (Jedny z najkrajších rokov života, užívajte si ich).

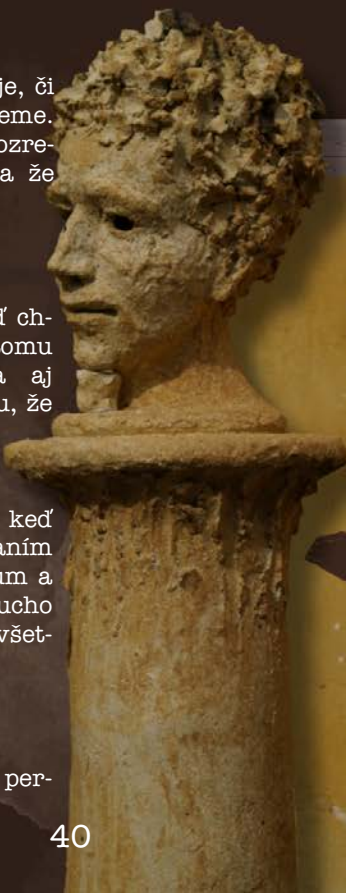
Spočiatku som chcel byť sochár, ale keď som sa hlásil na vysokú školu, VŠVU v Bratislave, tak mi odporučili ateliér keramiky, vraj to je to isté, len tam pracujú s iným materiálom. Tak som sa dostal ku keramike celkom nenápadne. Nebol to dlhoročný sen, ani premyslený plán, skôr náhoda, ktorá postupne prerástla do vášne. Netušil som, že obyčajný kus hliny mi otvorí úplne nový svet. Objavil som úžitkové umenie a dizajn a začal som si ešte viac uvedo-

fektných ľudí, a vôbec netušil, že osud ma zaveje do Prahy na UM-PRUM. Podal som si prihlášku len preto, aby som zistil, či na to stále mám, a podarilo sa. Uvedomil som si, že prestávka bola veľmi dôležitá, aby som získal nadhľad a hlavne nabral novú energiu, elán a vietor do plachiet. Zrazu som prišiel na to, že dokážem všetko, čo si zaumienim :). Začal som sa venovať novým projektom. Uvedomil som si, že vysoká škola je priestor, kde človek môže vyskúšať to, čo si v bežnom živote už nebude môcť dovoliť. Keď to nevyjde, nič nestratíte, iba si zopakujete semester a nikto vás nebude naháňať, že nemáte zaplatené účty. Odvtedy so mnou cestuje dvojmetro-

mováť, ako nás umenie obklopuje, či ako formuje svet, v ktorom žijeme. Uvedomil som si, že táto „samozrejmnosť“ je premyslený systém, a že chcem byť jeden z jeho tvorcov!

Je to práca ako každá iná - keď chcete byť v niečom dobrý, tak tomu musíte venovať veľa času a aj napriek tomu stále nemáte istotu, že budete úspešný. Taktiež aj pri štúdiu umenia prichádzajú vzostupy a pády. Pamätám si na svoju prvú veľkú krízu, keď som dva mesiace pred odovzdaním diplomovej práce prerušil štúdium a nikto nerozumel prečo. Jednoducho som to musel urobiť a dať si od všetkého pauzu.

Nastúpil som do práce, spoznal per-

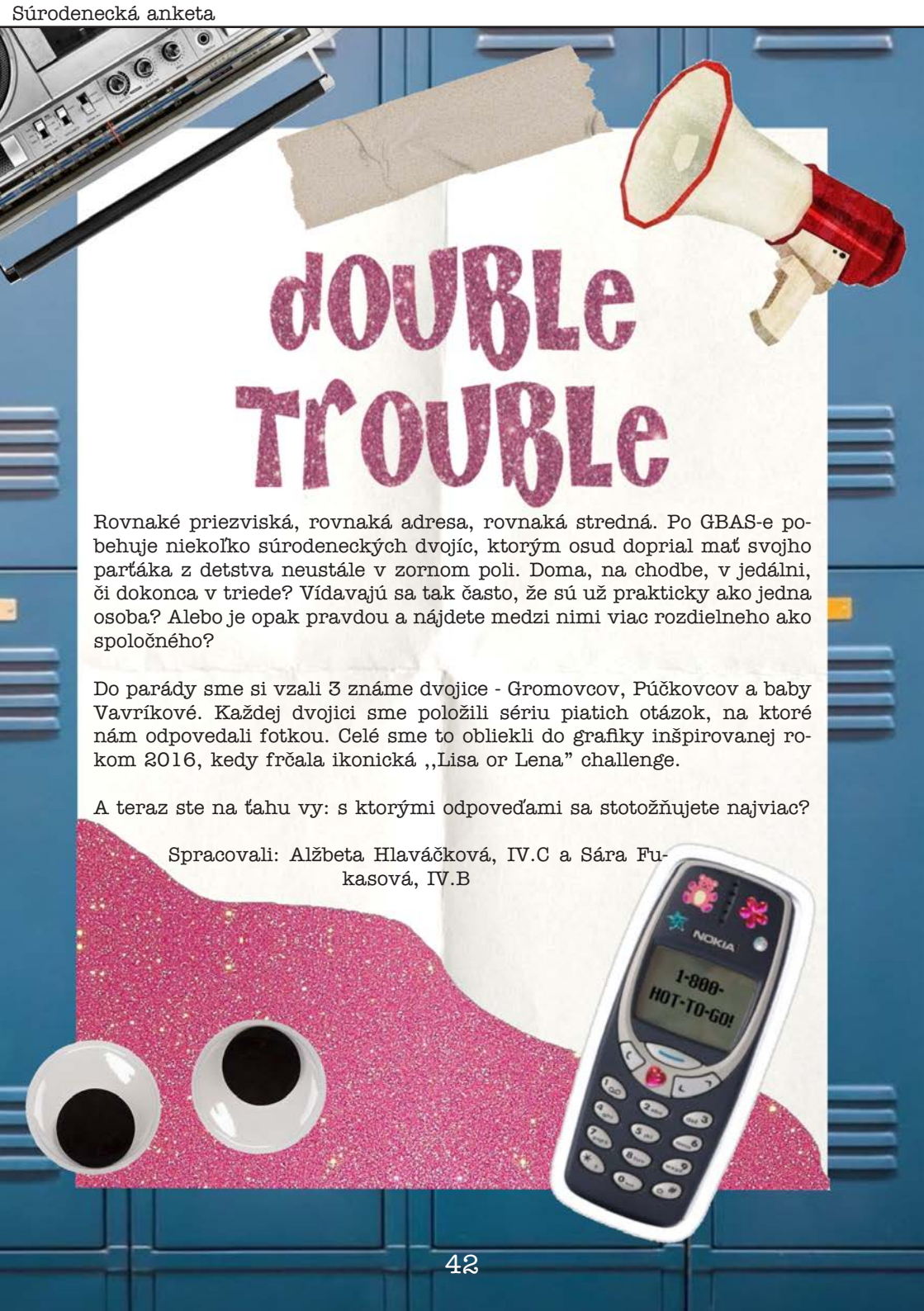
vá socha, ktorá váži pol tony, všade, kam som sa sťahoval :D. Vytvoriť takúto obrovskú sochu bol vždy môj sen a som veľmi vďačný, že sa mi ho podarilo splniť.

V súčasnosti sa stále venujem svojej tvorbe a som vďačný za to, že môžem. Aké sú moje ďalšie plány? Momentálne mám veľa nápadov, ktoré by som rád zrealizoval, ale nebudem ich prezrádzať, pretože ak by som ich neuskutočnil, tak by to boli len prázdne slová a to by som nerád.

Na záver jedna otázka - aký význam má vlastne umenie? Stotožňujem sa s názorom, že je to spôsob, akým spoznávame svet, či už ako tvorcovia, alebo konzumenti. Umenie nám často ukazuje veci, aké naozaj sú, ako vyzerajú, alebo fungujú. Je to zábava, je to relax, je to energia, je to život, dokáže vyvolať extázu, ale umenie je hlavne SLOBODA.

Jerguš Gálik

DOUBLE TROUBLE

Rovnaké priezviská, rovnaká adresa, rovnaká stredná. Po GBAS-e po-
behuje niekoľko súrodeneckých dvojíc, ktorým osud doprial mať svojho
partáka z detstva neustále v zornom poli. Doma, na chodbe, v jedálni,
či dokonca v triede? Vídavajú sa tak často, že sú už prakticky ako jedna
osoba? Alebo je opak pravdou a nájdete medzi nimi viac rozdielného ako
spoločného?

Do parády sme si vzali 3 známe dvojice - Gromovcov, Púčkovcov a baby
Vavříkové. Každé dvojici sme položili sériu piatich otázok, na ktoré
nám odpovedali fotkou. Celé sme to obliekli do grafiky inšpirovanej ro-
kom 2016, kedy frčala ikonická „Lisa or Lena” challenge.

A teraz ste na ťahu vy: s ktorými odpoveďami sa stotožňujete najviac?

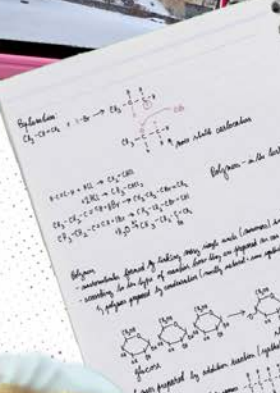
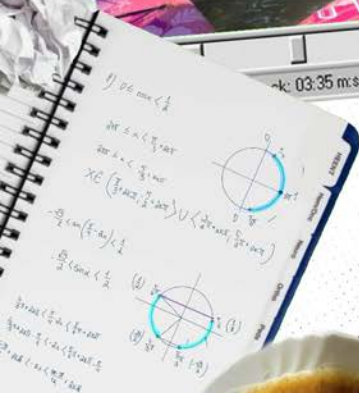
Spracovali: Alžbeta Hlaváčková, IV.C a Sára Fu-
kasová, IV.B

Gromovci

LAURA

MARKO

obľúbené prázdniny?
ako vyzerajú tvoje poznámky?
naj obed zo školskej jedálne?
obľúbená učebňa?

3.18

3.06

VAVRIKOVÉ

SÁRKA

KLÁRA

obľúbená povinná literatúra?
spánkový režim cez víkend?
obľúbené poschodie?
fav učiteľ?

9:00PM

Alarm, every weekend

10:05AM

Alarm, every weekend

PÚČKOVCI

EVELYN

MÁRIO

tvoje prezuvky?
z čoho sa ti dobre učí?
naj spot na gbase?
oblúbená školská akcia?

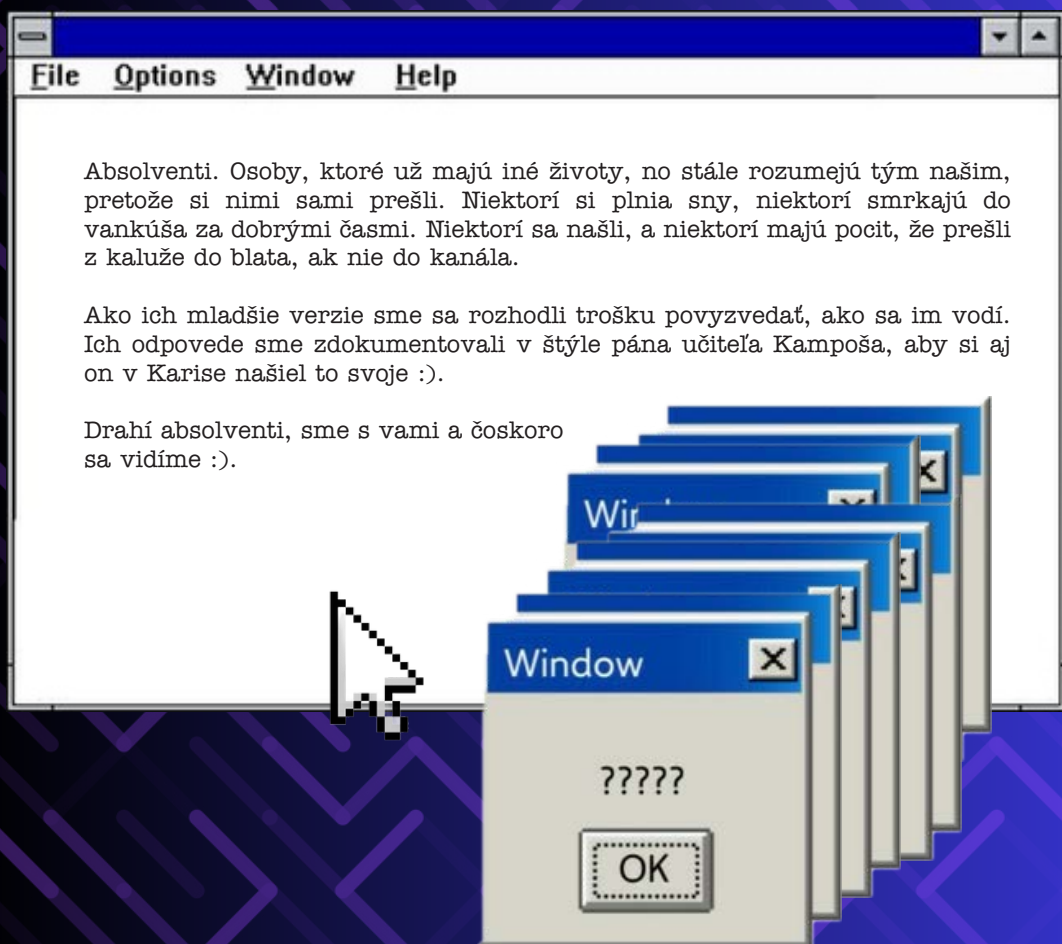

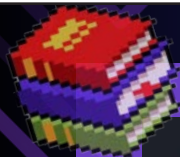
HODŽA
FEST

Christmas
ASSEMBLY

ABSOLVENTSKÁ HISTÓRIA

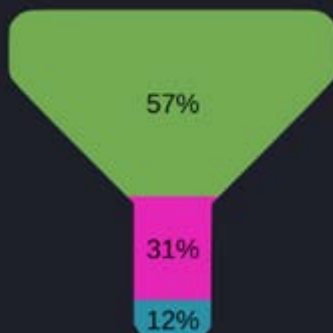
Koľko kofeínových nápojov ti denne v priemere prejde dolu krkom?

**nepijem
kofeínové
nápoje**

1-2 nápoje

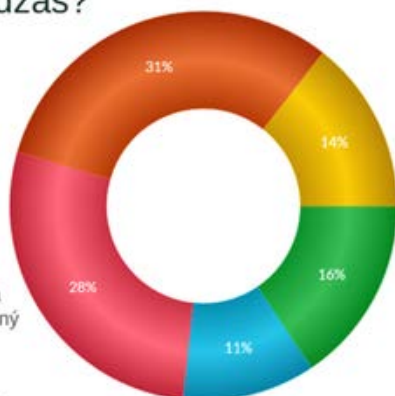

3-4 nápoje

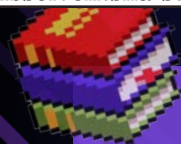

viac ako 4 nápoje

V akom štádiu existenciálnej krízy sa momentálne nachádzaš?

- Ľahká
- Stredná
- Pokročilá
- Prekročilá (už ma prešla a opäť cítim životný elán)
- Zatiaľ sa neprejavila

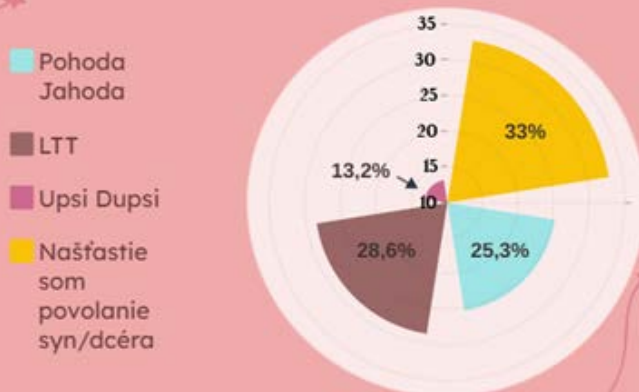

Ako by si opísal/a tvoju aktuálnu motiváciu?

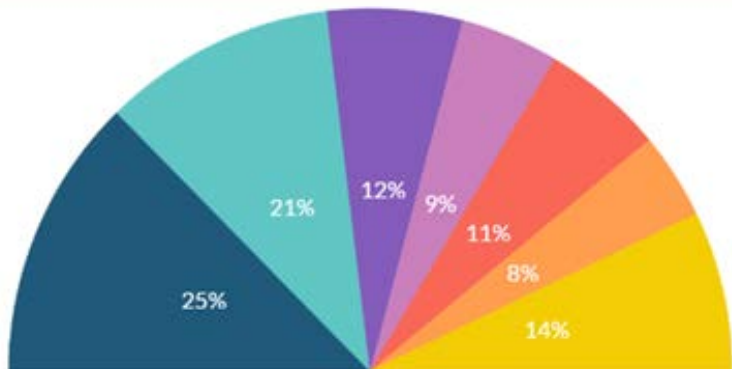

Ako vyzerá tvoj bankový účet po zaplatení nájmu?

Ako často sú zľavy/clubcards pánmi tvojich nákupov?

Ako väčšinou vyzerá tvoj pracovný stôl?

Leskne sa viac ako diskogulfa

Organizovaný poriadok

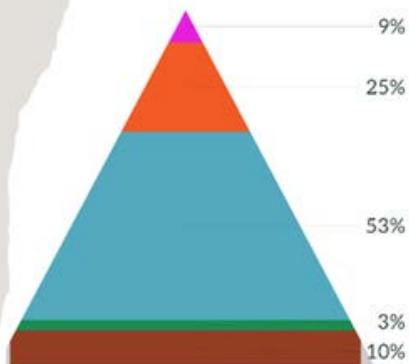
Organizovaný chaos

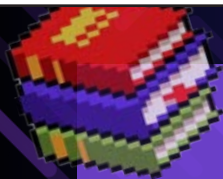

Poznámky sú môj obris

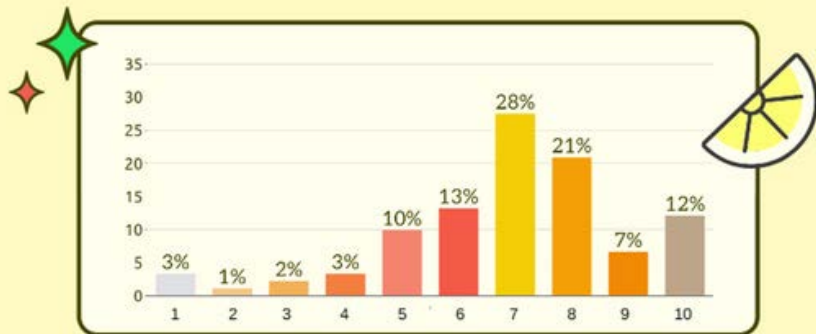

Nemám pracovný stôl

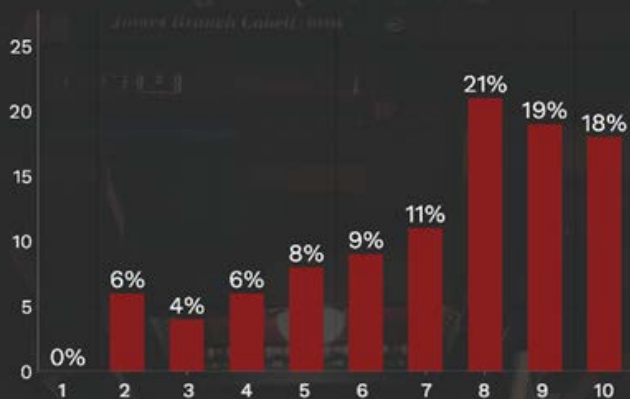

● ○ ● Ako optimisticky vidíš tvoju budúcnosť na škále 1-10?

Na škále 1-10, ako veľmi vďačíš GBAS-u za to, kým teraz si a čo si dosiahol/la?

Ktoré tvoje (hoci i malé) víťazstvo by si zaslúžilo konfety? (vybrali sme niekoľko odpovedí)

- Nájdenie práce rovno po strednej škole (ten, kto pozná aktuálny trh práce, otvorí so mnou aj šampanské :D).
- Mám 3 skúšky hotové ešte pred začiatkom skúškového.
- Precestoval som Áziu na vlastnú päsť.
- Dostala som sa na vysnívanú školu.
- Otvorila som svoju vlastnú kaviareň v Česku.
- Dúfajme, že zajtrajšia skúška.
- Fakt, že som mohol vidieť vianočného Koleníka naživo.
- Že som sa rozhodla pre ťažšiu školu a nevzdala to so svojimi snami.
- Naučila som sa hrať na banjo.
- Zohnala som ubytko v Amsterdame mesiac od začiatku uni.
- ŽE ŽIJEM.
- Odmietol som ísť na pivo a radšej som sa učil.
- Práve mi odsúhlasili bakalársku tému.
- Ešte mi nezomreli rastlinky v byte!
- Našla som kachličky do novej kuchyne.

Čo si hovoríš, keď sa chceš povzbudiť? (vybrali sme niekoľko odpovedí)

- Že všetko bude v poriadku, keď sa všetko porieši.
- Keď vydržíš dlho nepapať, uvidíš zlaté prasiatko.
- Čo by na toto povedal Ján Kampoš, ty marha lemravá.
- Nemôžem to teraz už vzdať, keď som toho zvládla toľko.
- In the end, everything is gonna be alright. And if it is not alright, it is not the end yet.
- Že čas prejde tak či tak, takže treba si ho užiť, a že mám kopu vecí, za ktoré treba byť vďačná.
- Strach je iba v mojej hlave.
- «medici to majú horšie»
- Že keď dokončím bakalára, môžem ísť za odmenu na iný odbor.
- Idem spať a ďalší deň sa tvárim ako nový človek.
- Just one more semester bro, then it starts to be easy :cope:
- Kde je titul, tam se přitul.
- Sranda musí byť, niečo bolo - niečo bude.
- Neboj sa, bude aj horšie :).
- Stále si mohol mať dieťa.

You'll either struggle now or in the future, the choice is yours.

- Remember who tf u r.
- Pár dní zvládnem.
- Polievka sa musí variť pomaly.
- Mysli na to, že večer si dáš pivko a šípky s kamošmi.

Spracovala Sára Fukasová, IV. B

GBAS

Wrapped

POLROČNÁ EDÍCIA

Vy ste (ne)študovali, my sme (ne)počítali.

Na počesť úspešne zvládnutého polroka, sme sa s dávkou sebaironie a nadhľadu rozhodli poskytnúť menší súhrn hlášok a situácií, v ktorých sme sa na chodbách našej školy stali top 0.001% poslucháčmi. Všetko, čo tu nájdete, je hyperbolizované a myslené pre pobavenie. No ak sa v niečom nájdete, tak vedzte, že v tom nie ste sami. Ak nie, tak skladáme klobúk a gratulujeme – prvý polrok ste zvládli lepšie, než väčšina z nás. No bez ohľadu na to, do ktorej skupinky spadáte, prajeme vám ešte úspešnejší druhý polčas. Ďakujeme, že čítate. A vidíme sa v ďalšom čísle.

NAJVIAC HRANÉ FRÁZY:

“Počkaj, to sme mali na dnes?”

“Veď nám nemá dať z čoho pop.”

“Bože ja musím vyjsť na štvorku.”

“Prečo sú tam PÍSMENÁ?”

“Ja dám taký akademický comeback.”

“Čo máme teraz za hodinu?”

“Kde je 3.21?”

“To si robíš srandu, že bufet je zavretý.”

“Ten vlak zase mešká.”

“Už iba 10 piatkov do prázdnin.”

“To sme preberali?”

“Automat mi nevzal tie 2€, nemáš rozmeniť?”

“Nič nestíham.”

“Už mám v systéme 3 kávy.” (je 12 hodín na obed)

“Nemáte niekto notebook?”

NÁLADA V JEDNEJ VETE:

Mentálne vyčerpaný, fyzicky (zväčša) prítomný, emocionálne snívajúci súčasne nad perinou a obedom.

VEK:

Vek je iba číslo, ale podľa toho, ako ťa bolia kolená a koľkokrát si musíš za deň puknúť chrbát, ten tvoj dosahuje štádium šedin.

Top žánre tohto roka:

Chronicky unavený

Kruhy pod očami tmavšie ako obloha pred búrkou, priveľa kofeínu v systéme a 2 hodiny spánku, lebo 'to sa určite stihnem naučiť za jeden večer'.

Hlboko zakorenená zmätenosť

Pozeraš sa na 5 sekúnd von oknom a pri pohľade naspäť nechápeš, kde sa na tabuli vzalo 20 ďalších viet. Stále nevieš, kde je vlastne tá trieda, v ktorej máš ďalšiu hodinu. A z neznámeho dôvodu si vždy myslíš, že je štvrtok, aj keď je iba streda.

Záblesky eufórie

V piatok na poslednej hodine. Keď ti na telefóne pípne supľovanie a konečne niečo odpadne aj tebe. Deň pred dlho očakávanými prázdninami. Keď rad na obed nie je dlhý až po kabinet na jednotke.

Zle zaobalená apatia

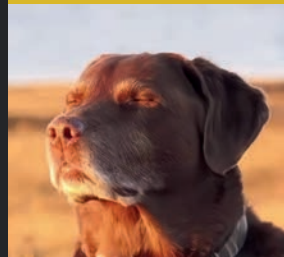
„Mne je to už jedno, čo dostanem.“ Strih na deň, keď dostaneš výsledky a si nútený rozmyslieť si celú svoju životnú filozofiu.

Akademicky delulu

Realita je vždy iná. Každý rok to začína tým, že sa budeš učiť systematicky. V polovici októbra zháňaš deň pred písomkou poznámky na celý test a presviedčaš samého seba, že „to bude common sense“.

Tichá rezignácia

Už nebojuješ, len existuješ. Piatok predsa príde. Toto štádium prichádza väčšinou v polovici januára.

Štatistiky

(žiaľ, nie úplne matematicky precízne)

Na celej škole bolo podľa štatistík zaznamenaných približne 12 500 sťažností na ZSSK. To je v prepočte zhruba 25 hanlivých slov na žiaka. Si jedným z top haterov na Slovensku.

Najmenej 10-krát si sa utešoval na šiestej hodine myšlienkou na skvelý obed, len aby si zistil, že si si ho v nedeľu zabudol objednať. (Keď si hladný, nie si to ty, daj si obed.)

Vetu: „To je v poriadku, som akademická zbraň“ si pravidelne hovoríš ako modlitbu každý večer, aj keď 98 % času si skôr akademická obeť.

V prepočte minimálne 1 z 10 žiakov dostáva vojnové záblesky pri vete: „Dajte sa do radov.“

12 345 minút si strávil sťažovaním sa na to, koľko veľa toho máš do školy a stresovaním, namiesto toho, aby si sa to učil.

Keby si dostal euro vždy, keď si zmeškal vlak kvôli obedu alebo kvôli tomu, že si sa spoliehal na to, že bude meškať, máš podozrivo veľa eur.

Otázky typu „a kde pôjdeš ďalej?“ počúvaš častejšie ako vlastné meno. A v 9/10 prípadoch ti navádzajú miernu krízu.

V prepočte si strávil zhruba 30 minút denne čakaním, kým sa ti načíta dokument na školskej wifi. Legenda tvrdí, že stále čakáš, kým sa to koliesko dotočí.

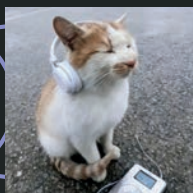
Najpoužívanéjšie pomôcky

Photomath

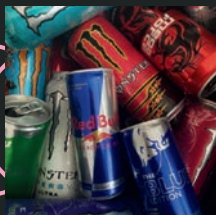
To jedno (jediné) pero, ktoré už kolovalo po celej triede a stále píše

Slúchadlá na plné pecky

Hotspot (lebo wifi je vždy preťažená)

Kofeín v akejkoľvek forme (káva, energeták, čokoliek, čo ti dá ilúziu funkčnosti)

Tá jedna vidlička pohodená v taške, ktorej vlastník je dlhodobo nezvestný

Vanesa Šuleková, IV.A

Beleaf in better

Climate change is an increasingly dangerous threat, which seems to be beyond the point of return. Absorbing devastating information about the environment rapidly decaying is being announced every day, and is beyond depressing. Many feel hopeless and turn to ignorance while facing this peril, because they believe they have no power over the ones pulling the strings. The fact is, not all hope is lost, you just need to look at it from a different perspective. The ocean is a home to many biodiverse ecosystems. What makes this biome unbelievable is that it functions and relies on millions of small organisms, the plankton. If it were not for the unity and existence of these seemingly forgivable and tiny creatures, we would cease to exist. Essentially, we have the power and responsibility to revitalise the planet, even by making the smallest contributions we can. Just like the plankton in the ocean, each one of us matters, and together we can serve as the foundation of change. We make the future.

In my opinion, the main driving force behind striving for better is hope. Hope cannot be found in the news, flooded with discouragement. However if you look into the right places, like this article, you'll see bits of hope everywhere, proving that improvement is always possible.

Clean energy

Heatwaves, AI and data centres are driving electricity demand to new heights. Even so, the world generated more than 40 % of its electricity from low-carbon sources last

year, according to a new analysis made by the research center Ember. That's a record not broken since the 1940s, when the global electricity system was 50 times smaller than it is today. The EU is well ahead of the global average, having generated 71 % of its electricity from clean sources. Solar generation in the EU almost doubled in the three years to 2024, surpassing coal for the first time. Keeping this pace up might lead to omitting outdated and harmful sources of electricity altogether.

Coral gardeners

Coral reefs are dying in alarming numbers around the world. Reefs are a crucial part of marine ecosystems and provide food, shelter and breeding grounds for many species. Although there are natural dangers, people are the biggest threats to coral reef survival. Pollution, overfishing, too much tourism and other problems are destroying reefs globally.

Coral bleaching, which is when reefs turn white, can happen because of rising ocean temperatures. The coral polyps expel the microscopic algae that give them their colour because they're under stress and start to starve. If the problems persist, the corals can die.

Coral gardening is a method of growing coral polyps to help restore reefs. This gardening method involves taking small coral fragments and growing them through asexual reproduction until they are mature. Engineered reefs can be more di-

verse and resistant to problems like climate change or rising ocean temperatures. Researchers can deliberately select coral fragments from reefs that appear to withstand stress better.

High seas treaty

On September 19, 2025, Morocco became the 60th country to ratify the High Seas Treaty, enabling it to take effect in January 2026. This treaty establishes a legal scheme to protect marine biodiversity in international waters, aiming to safeguard nearly two thirds of the world's oceans. It includes enforcing rules about destructive activities like deep-sea mining and geoengineering. It also establishes a plan for technology sharing, funding and scientific collaboration among countries. Although marine life does not respect political boundaries, and more large scale operations are expected in the future, even this treaty is a big step towards our goal, motivating national leaders to take action in environmental matters.

Superfood

Scientists have developed a honey-bee "superfood" that could protect the animals against the threats of climate change and habitat loss. Bee colonies that ate the supplement during trials had up to 15 times more baby bees that grew to adulthood. These creatures are a vital part of food production and contribute to the pollination by 80% of all flowering plants, including our grown crops. This breakthrough provides all the nutrients bees need to survive, meaning we can continue to feed them even when there's not

enough pollen.

Shani's tips and tricks

Lastly, I will provide you with some additional knowledge you may use to be more environmentally conscious.

1. Make sure your sunscreen is reef friendly. Use sunscreens that do not contain oxybenzone and octinoxate, two common UV-blocking chemicals that studies have shown can cause coral bleaching. You can find these by reading the contents of your sunscreen.

2. Wash your containers before recycling them. Recycling contamination happens when food, liquid or non-recyclable items are mixed in with clean recycling. This can spoil materials, making them impossible to process, sending them to general waste instead.

3. Sign petitions. If you feel like you do not have enough resources or money to donate to organisations which help the environment, what you can do is sign petitions regarding these matters. Of course, you should always confirm the validity of the petition you are signing for beforehand.

Shani Gerháthová, IV.B

ŠULFUK

Nasleduj tento diagram a nájdi svoju zastávku!

9:20	R	ZSSK K
11:05	R	ZSSK K
11:32	Os	ZSSK Ž
12:35	R	ZSSK B
12:43	Ž	ZSSK K

Chodievaš vôbec vlakom?

Vadí ti, keď vidíš viac ľudí ako stromov?

Často prestupuješ, aby si sa dostal do cieľovej destinácie?

Máš radšej knihy ako filmy?

Bol by si znepokojený, keby si zazrel medveďa?

Máš rád rezeň s chlebom ako desiatu na cestu?

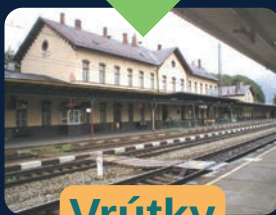
Chcel by si vedieť hrať na fujaru?

Potrpiš si na kulinárskom zážitku na stanici?

Kraľovany

Vrútky

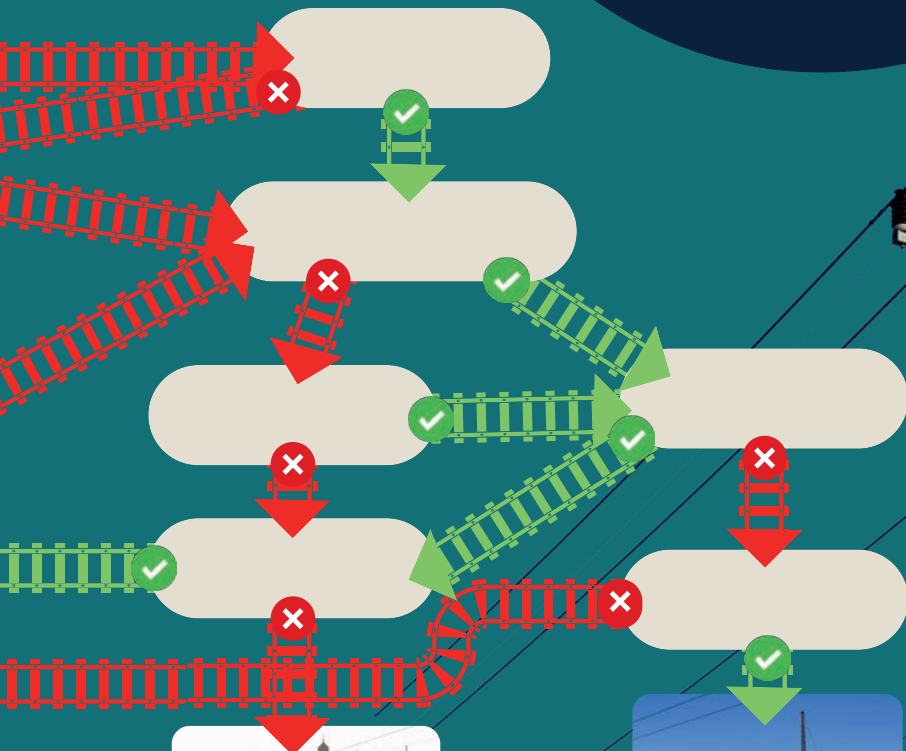
FUK

spirituálnu vlakovú

Prati je doprava pozastavená na

ošice	Štrba	2 130
ošice	Margecany	30
ilina	Púchov	1 20
tratislava hl. st.	Trnava	
ošice	Spišská Nová Ves	

ZSSK EDÍCIA

Ružomberok

Žilina

OROL SUČIANSKY

Priestor medzi dvoma zimami

Písala som rada, až dokým neprišiel bod zlomu, kedy svoje pocity neviem vyjadriť slovami. Sedím a premýšľam nad dokonalým začiatkom namiesto toho, aby som sa čo najskôr zbavila všetkých tých myšlienok, ktoré mi berú miesto v hlave, úplne zadarmo. Namiesto toho, aby som robila to, čo chcem a o čom viem, že mi pomôže, iba bez slova sedím na posteli a pozerám sa do stropu. Nechce zo mňa vyjsť jediná myšlienka, všetky chcú zostať vnútri, neberiem im to za zlé, veď vonku je predsa len zima.

Zima, delí sa na dve časti. V tej prvej sa presviedčam, že mi nič nie je a tento rok to bude lepšie. Na chvíľu som naozaj presvedčená, že mi aj lepšie je, ale netrvá dlho, kým príde ten pocit ničoty späť. Tma, ticho a prázdno, no zároveň tak hlučno. Každá myšlienka sa drží v hlave kúsok dlhšie ako inokedy a každý pocit cítim o čosi výraznejšie ako zvyčajne, to je tá druhá časť. Ťažko sa mi o tom píše, lebo teraz som niekde medzi prvou a druhou, kde cítim, že mi je zle, ale stále si to nechcem priznať. Teraz sa presviedčam, že je všetko super, len ma do toho v pozadí požiera ten otrasný pocit, ktorý sa každou minútou stupňuje. Chcem byť sama, mať pokoj od všetkého a od všetkých, ale zároveň tak strašne nechcem byť sama.

Anonym

Hriešni anjeli

Dvojo, štyro, šestoro krídel na chrbte má,
kliatbu zeme smrteľných, 'ni hranice nezná.

Krídla biele jako sneh, či čierne sta havran,
pravdu drží, v ruke meč, divý ani pohan.

Na Zem sa ticho znesú, mĺkvi kati z nebies,
vrahov a i klamárov, zotnú ani nevieš.

Lebo toť ich úloha, poslanie jediné,
späť pravdu na Zem priniesť, zmariť všetko vinné.

Zahľadá sa im do očí, smrť hnedka zbadáš,
však pohľad chvíľu dlhšie, ta život vyhľadáš.

Poslanie jest to sväté, mučenie duší ich večné,
tolkých vidieť vyhasnúť, o tom nik nesnie.

Trest je to však záslužný, za tie všetky hriechy!

Keď zbíjali nevinných, kradli plné mechy,
nech tí teraz trpiejú, nech tí mĺkvo vrešia,
nech im duša strhá sa, každým švihom meča.

To jest príbeh anjelov, to ich gloriola,
ktorá všetkých vypráva: tu hriešnici, tu, hľa!

Čím väčšie ich hriechy sú, tým širšie ich krídla!

Snáď útrapa urobí, z hriešneho anjela.

Tereza Danko, I.B

Domček z kníh

Malý kút, kráľovstvo pohodlia,

Mapa sveta v jednej polici

Hrajúca farbami,

Môj dúhový sen

Z malého sveta,

Malej krajiny,

Veľkého sveta mi vidieť dovoľia.

Knihy.

Nekonečné výlety, ktoré počkajú.

Z tepla izby prenesú ma do Paríža,

Mám ho ako na dlani.

Poznám ho. Victor Hugo ponúkol ho
vtáčím letom,

Balzac vnútorný rozpad nestráda,

Vzdialené mesto môjmu poznaniu
dodajú.

Diaľka Téb zdolaná pohodlím,

Antigonin príbeh blízko, stáby teplý
krb

Hreje Shlomo Venezia smutným os-
udom,

Trójsku vojnu zažiť na vlastnej koži,

Bojovať po boku Achilla,

Ďalšiu kapitolu dokončím.

Zvieraciu farmu nechcem zrovnať s
domovom,

Zažiť na vlastnej koži,

V teplej deke so šálkou čaju hádam
také nehrozí,

No radšej riešiť prípady Agathy,

Alebo s Janou objavovať strasti
lásky,

Prežiť ťažké detstvo s Oliverom
Twistom.

A cítiť sa všade ako doma,

V mojej bubline šťastia,

Tak ďaleko a predsa nadosah,

Precestovať svet bez pohnutia,

Celé hodiny blúdiť miestami, nikdy
nevidenými,

A predsa ich cítim.

Volajú ma, vedia, že tam patrím.

Ale podmanivý šepot zemi vábnej,

Milovaných miest, Ráztok,

Či role otca.

Domovina všade blízka,
A stále mámi. Mami. Mama. Matka.
Láskou stavia deň po dni,
Aj zhorený Drakov dom,
Domovednosť v srdci páli.

Duša túžbou zaplania,
Po nej baží môj cit,
Stranami šepkavými,
A myslím že už tuší,
Tu to miesto kde mi srdcu sluší,
Vrátiť sa a žiť .

Šárka Štupáková, IV.C

100 GBAS-ákov sme sa opýtali a zistili sme odpovede na otázky:

1. Ktoré miesto na GBAS-e je najlepšie na rozprávanie tajomstiev/klebiet?

1. šatňa
2. záchody
3. plakačka
4. relax zóna
5. stoly pri SAC-u

2. Ktorý/á GBAS-ácky/a učiteľ/ka by vyhral/a Česko-Slovensko má talent?

1. Mr. Merchant
2. Mr. Kolcún
3. p. uč. Lamošová
4. p. uč. Buknová
5. p. uč. Kampos

3. Ktorý šport/disciplína je tvoja najneoblúbenejšia na hodinách telesnej?

1. behanie
2. hrazda
3. volejbal
4. gymnastika
5. basketbal

